

Omraam Mikhaël Aïvanhov

INCURSIUNE ÎN INVIZIBIL

Articol I. Cap. 1 – Vizibilul și invizibilul

Dacă este atât de greu să îi faci pe oameni să admită realitatea unei lumi pe care nu o văd, înseamnă că ei nu posedă încă organe suficient de dezvoltate pentru a o observa sau a o sesiza, ca acelea care le permit să intre în contact cu lumea fizică: pipăitul, văzul, auzul, mirosul, gustul.

Ideea existenței unei alte lumi locuită de nenumărate ființe invizibile, dar la fel de reale ca și cele întâlnite zilnic, dintre care unele sunt mai evolute decât omul, pare ceva neverosimil sau chiar absurd pentru majoritatea oamenilor. Tot ceea ce ei nu văd și ceea ce instrumentele cele mai perfecționate folosite de știință (microscope, telescoape etc.) nu pot să detecteze, nu există. Ei bine, este un raționament foarte rău. Oare ei observă ceea ce este esențial pentru ei, propria lor viață?... Un om este întins pe pământ; el este vizibil, este palpabil, dar iată că a murit: ceva invizibil l-a părăsit, acel ceva care îl făcea să meargă, să iubească, să vorbească, să gândească. Puteți să îi puneți alături mâncare pe săturate și toate comorile lumii, spunându-i: „Pentru tine sunt toate acestea, prietene, bucură-te!” dar nu este nimic de făcut, el nu mai mișcă. Cum putem să ne îndoim apoi de existența unei lumi invizibile?

Lumea vizibilă nu ar reprezenta nimic dacă nu ar fi susținută de lumea invizibilă. La originea vizibilului trebuie căutat întotdeauna invizibilul. Dacă lumea există pentru voi, dacă puteți vedea cerul, soarele, pământul, totul se datorează acestui principiu invizibil din voi înșivă ce vă permite să le descoperiți cu ajutorul instrumentelor vizibile, care sunt ochii. Dacă acest principiu invizibil nu ar fi fost prezent, ochii voștri nu v-ar folosi la nimic, nu ați vedea. Lumea vizibilă nu este decât învelișul lumii invizibile fără de care nu am putea cunoaște nimic din ceea ce există în jurul nostru.

Aceia care refuză categoric existența lumii invizibile dovedesc pur și simplu că nu judecă. Oare cu ce se ocupă ei zi și noapte? Își văd gândurile, sentimentele? Nu. Atunci, cum se face că aceste gânduri și sentimente reprezintă pentru ei niște certitudini absolute? Acela care este îndrăgostit, se îndoiește oare de iubirea sa? El nu își vede iubirea, el nu o atinge, dar datorită ei, este în stare să mute cerul și pământul.

Dar sufletul, conștiința, cine le-a văzut? Când spunem: „În sufletul și în conștiința mea, eu îl condamn pe acest om”, hotărâm soarta unei persoane în numele a ceva ce nu am văzut niciodată și de a cărei realitate chiar ne îndoim: oare o fi înțelept?

Oamenii nu cred decât în lucruri invizibile, impalpabile, dar nu doresc să recunoască acest lucru. Ei gândesc, simt, iubesc, suferă, plâng, mereu din motive invizibile, dar în același timp se încăpățânează să pretindă că nu cred în lumea invizibilă. Câtă contradicție! Și câte crime nu sunt comise pur și simplu pentru că oamenii consideră ca adevărat tot ceea ce le trece prin cap. Un bărbat gelos bănuiește că nevasta îl înșală și, chiar fără a verifica, o omoară. Un altul bănuiește că un concurent vrea să-l ruineze și iată încă un mort.

Oamenii nu pun niciodată la îndoială ceea ce gândesc și ce simt, ei sunt absolut convinși că acesta este adevărul. Când le expuneți punctul vostru de vedere, ei spun: „Vom vedea... vom studia problema... vom face o anchetă”, dar pentru ceea ce gândesc și simt ei, nu au nimic de studiat, aceasta este singura realitate. Într-un fel, ei au dreptate; din moment ce strigă de bucurie sau durere, oare cum se pot îndoii de realitatea a ceea ce simt? Realitățile interioare sunt realități indiscutabile. Sunt chiar entități însuflețite și de aceea Inițiații ne vorbesc despre existența unei lumi invizibile, impalpabile, care reprezintă singura realitate. De altfel, această lume, denumită „invizibilă”, nu este chiar atât de invizibilă pentru ei: ea este vizibilă, tangibilă, palpabilă, străbătută de creaturi, de curenți, de lumini, de culori, de forme, de parfumuri mult mai reale decât cele din planul fizic, iar ei le cunosc, le studiază.

Da, este o greșală să se creadă că emoțiile, sentimentele, gândurile, tot ceea ce aparține lumii psihice, spirituale, nu poate fi studiat cu precizie. Toți oamenii de știință care au lăsat de-o parte această lume gândindu-se că nu există aparate pentru a o studia, se înșală: aceste aparate există și ele sunt mult mai exacte și mai reale decât cele care măsoară fenomenele din planul fizic. În chimie, în fizică, admitem mereu în măsurători și calcule o marjă de eroare posibilă și aproape inevitabilă. Nu se poate măsura o substanță cu precizia unui electron. În timp ce, în știința lumii invizibile, chiar și un electron este numărat, cântărit, calculat: aici domnește o precizie absolută.

Da, viața, viața interioară, spirituală, poate fi studiată și chiar cu mai multă exactitate decât în planul fizic, dar cu condiția de a dezvolta aceste instrumente de precizie absolută care sunt organele spirituale. Atât timp cât acestea nu au fost dezvoltate, nu avem dreptul să negăm realitatea lumii invizibile. De altfel, omul nu și-a dezvoltat prea bine nici cele cinci simțuri. Unele animale văd, aud, aduhmecă, captează manifestări pe care noi nu suntem capabili să le percepem: mirosuri, ultrasunete, anumite radiații luminoase sau chiar anumite semne ce anunță furtunile, cutremurele de pământ, epidemiile etc.

Singura atitudine înțeleaptă pe care o pot adopta oamenii de știință este aceea de a spune: „Stadiul cunoștințelor noastre nu ne permite să ne pronunțăm, mai trebuie să studiem problema”. Dar în loc de aceasta, ei se pronunță și induc în eroare umanitatea. Ei sunt deci responsabili și într-o bună zi vor plăti foarte scump, fiindcă responsabilitatea lor este înregistrată și Cerul este implacabil cu aceia care îi înșală pe oameni. Toți acei oameni de știință care se consideră ca etaloane și criterii universale nu-și dau seama că își blochează drumul cu limitările lor, blocându-l deopotrivă și pe acela al întregii omeniri. Cum se face că, atunci când un explorator care a călătorit la celălalt capăt al lumii și povestește că a văzut o anumită țară străbătută de un anumit fluviu, populată de anumiți locuitori, este crezut, în timp ce aceia care au vizitat alte regiuni, regiuni spirituale, și care revin povestindu-și călătoriile, nu sunt crezuți? Acei călători puteau minți, dar totuși au fost crezuți, în timp ce cuvintele exploratorilor lumii invizibile sunt puse sistematic la îndoială.

Toate Cărțile Sfinte ale tuturor religiilor menționează existența unor creaturi invizibile a căror prezență nu rămâne fără consecințe pentru viața și destinul oamenilor. Religia creștină le-a împărțit în două mari categorii: spiritele luminii și spiritele întunericului, îngeri și demoni. Alte tradiții au insistat mai mult asupra spiritelor naturii care populează cele patru elemente. Eu v-am vorbit deseori despre toate aceste entități și în special de ierarhiile îngerești menționate de Cabală, preluată de tradiția creștină; nu voi mai reveni deci asupra acestor aspecte.

Eu cred în lumea invizibilă, cred chiar numai în ea: întreaga noastră existență este guvernată, impregnată de lumea invizibilă. Chiar senzațiile noastre de bunăstare și bucurie, ca și cele de suferință și

necaz, sunt legate de prezența creaturilor invizibile pe care le atragem prin modul nostru de viață. Veți spune: „Noi nu le vedem, deci ele nu există”. Oare putem cere unui orb să se pronunțe despre ceea ce nu vede? Dacă ați fi clarvăzători, când simțiți o bucurie mare, ați vedea o multitudine de ființe înaripate învârtindu-se în jurul vostru, pline cu cadouri de lumină, cântând, dansând, lăsând la trecerea lor urme de culori strălucitoare și parfumurile cele mai plăcute. Iar atunci când sunteți neliniștiți sau îngrijorați, dacă ați fi fost deopotrivă clarvăzători, ați fi văzut entități strâmbându-se și venind să vă tragă de păr, să vă zgârie, să vă înțepe. Tradiția esoterică a numit aceste entități indezirabili: ele se apropie de oameni spunând: „Iat-o pe această femeie, iată-l pe acest bărbat, ei ne interesează! Hai să le facem mizerii, va fi amuzant să îi vedem cum strigă și gesticulează”. Iată ceea ce se întâmplă când sunteți nefericiți, tulburați.

Desigur, somitățile intelectuale și medicale nu pot admite în secolul nostru ideea că entități binefăcătoare sau răufăcătoare îi vizitează pe oameni pentru a-i ajuta, a-i alina, sau dimpotrivă, a-i tulbura și a-i distruge. După părerea lor, este vorba despre elemente chimice ce perturbă sau restabilesc buna funcționare a psihismului. Ei da, este adevărat că sunt elemente chimice, dar de unde vin ele? Aceste elemente chimice sunt concretizarea prezenței spiritelor binefăcătoare sau răufăcătoare atrase de omul însuși. Dacă oamenii, prin slăbiciunile lor, prin încălcările legilor, deschid ușa entităților întunecate, acestea pătrund în ei și produc daune pe care psihologii, psihanalistii le denumesc în tot felul, dar care în realitate au o singură și unică origine: prezența indezirabililor atrași de felul nostru greșit de a trăi.

Aceste fapte sunt foarte bine explicate în Cărțile Sfinte iar clarvăzătorii le-au constatat. Dar atât timp cât oamenii nu-și vor dezvolta acele capacități spirituale ce permit cunoașterea lumii invizibile, câtă vreme se vor îndoi de cunoștințele Științei Inițiatice, ei își vor clădi o filosofie bazată numai pe observațiile celor cinci simțuri iar concluziile acestei filosofii vor fi obligatoriu greșite.

Pentru a clarifica această problemă a indezirabililor, este suficient să se observe ce se întâmplă cu toate aceste organisme microscopice care nu încetează să îi amenințe și să îi distrugă pe oameni. Fie că sunt denumiți microbi, viruși, bacili, bacterii, oare de cât timp biologii au reușit să îi repereze cu ajutorul microscopelor lor?

De abia de un secol, nu mai mult. Înaintea descoperii lor se atribuiau bolilor cele mai neverosimile cauze. Acum, se știe că bolile au drept cauză toate aceste „gângăni” a căror natură nu a fost încă bine identificată. Dar rezultatele apar: bolile, moartea. Ei bine, ceea ce se petrece în planul fizic se petrece deopotrivă și în planurile astral și mental și rezultatele există la fel: neliniștea, frământările, obsesiile, nebunia. Numai că nu există încă microscopae atât de perfecționate ca să poată detecta acești viruși din planul astral și mental.

În domeniul psihic, spiritual, oamenii se află ca în epoca dinainte de Pasteur: din moment ce microbii nu puteau fi văzuți, nu se luau măsuri de precauție împotriva lor. La fel, așa cum nu vedem acești microbi din planul psihic care sunt indezirabilii, nu ne luăm nicio măsură de precauție împotriva lor. Poate că va apărea în curând un alt Pasteur cu noi instrumente datorită cărora vom putea observa entitățile lumii astrale care îi distrug pe oamenii imprudenți. Dar, în așteptare, este de preferat să admitem existența lor, și mai ales să învățăm să ne ocrotim de ei ducând o viață echilibrată și cumpătată.

Unii cabaliști, care erau clarvăzători, au văzut aceste entități și le-au dat chiar și nume. Aceste nume pe care ei le-au dat în funcție de valoarea numerică a fiecărei litere, exprimă exact caracteristicile acestor spirite. Eu le cunosc, dar nu doresc să vi le comunic pentru ca să nu aveți niciun contact cu ele. Trebuie să fii foarte puternic, să posezi o aură puternică și să știi să lucrezi cu lumina, cu culorile, pentru a studia aceste entități fără a fi în pericol. În orice caz, chiar dacă credeți sau nu, dacă nu sunteți prea vigilenți, nu îi veți putea împiedica pe indezirabili să vă facă rău. De ce a spus Iisus în Evanghelii: „Privegheați și vă rugați” sau: „Fiți treji, diavolul umblă, răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită?” Oare Iisus putea rosti orice? Și de ce oamenii, dacă cunosc atât de bine realitatea lucrurilor, cad victime atâtor agitații? Trebuie deci să ne întoarcem din nou către această știință părăsită, disprețuită, pentru a ne transforma în sfârșit existența.

Spațiul este populat de miliarde de entități răufăcătoare care au jurat pieirea omenirii. Desigur, el este populat deopotrivă cu miliarde de entități luminoase care se află aici pentru a o ajuta și a o proteja. Da, dar ajutorul și protecția lor nu vor fi niciodată absolut eficace dacă omul însuși nu face nimic ca să pășească pe drumul cel bun. Și niciun

Maestru nu este în stare să vă protejeze dacă vă încăpățânați să duceți o viață necumpătată. Un Maestru vă instruiește, vă luminează, încearcă chiar să vă influențeze prin gândurile și sentimentele sale, dar dacă prin nepăsarea, nesocotința voastră, sau chiar reaua voință, distrugeți întreaga sa lucrare benefică și deschideți ușa entităților întunecoase, oare ce mai poate face el?...

Acela care dorește cu adevărat să înainteze pe calea evoluției trebuie deci să înceapă prin a-și dezvolta sensibilitatea spre lumea invizibilă. Dar acesta nu este decât un început. Fiindcă nu este de ajuns să admitem existența entităților și a curenților care populează spațiul sau care locuiesc în noi, trebuie să ne străduim să efectuăm o lucrare constructivă cu aceste entități și curenți. Ei da, este ceva nou pentru voi, nu-i așa? Sunteți atenți să faceți peste tot ordine în planul fizic, în casă, la locul de muncă sau chiar în înfățișarea voastră exterioară și este foarte bine, dar în interior, în gândurile, sentimentele voastre, lăsați totul vraise, deoarece nu credeți că aceste gânduri și sentimente aparțin unei lumi ce există cu adevărat și asupra căreia trebuie să lucrați pentru a o ordona, a o armoniza și a o înfrumuseța.

Ce nu facem pentru tot ceea ce este vizibil? Iar în tot acest timp invizibilul rămâne complet părăsit. Ei bine, de acum înainte, trebuie să vă schimbați atitudinea: lumea invizibilă este o realitate și o realitate mai importantă decât lumea vizibilă, deci de ea trebuie să ne ocupăm mai întâi.

Iar atunci când vă concentrați asupra acestei lucrări interioare, simțiți că tot ceea ce este pe cale să trăiți pur, luminos, vă leagă de alte existențe, de alți curenți până la infinit. Atât timp cât vă concentrați atenția numai pe lumea vizibilă, materială, vă limitați, vă secătuiți și deopotrivă vă materializați. În vreme ce, dacă lucrați cu lumea invizibilă care înseamnă bogăția, imensitatea, vă legați de toate aceste forțe creatoare, de toate aceste entități luminoase care circulă printre stele, printre constelații, prin toate lumile care populează universul, și gustați viața divină.

Articol II. Cap. 2 – Viziunea limitată a intelectului, viziunea infinită a intuiției

I.

Cei mai mulți oamenii resping, ca anormale sau periculoase, toate stările care i-ar apropia de lumea divină; ei au încredere numai

în intelect. Cel puțin în acest caz ei au dreptate, vor să rămână cu capul pe umeri.

Când un profesor vă explică, el folosește scheme, grafice, datorită cărora îi urmăriți și înțelegeți expunerea. Toate aceste grafice, scheme, aceste argumente atât de ordonate și clare, nu îl vor împiedica însă pe profesor să își piardă capul în alte circumstanțe! Dacă intelectualii dau dovadă de multă prudență, de disciplină, de obiectivitate când este vorba despre lucrările lor, de îndată ce s-au îndepărtat de aceste lucrări, ei consideră normal să trăiască în subiectivitate și chiar să se lase pradă dezordinii și pasiunilor agitate. Ei da, poate ar fi mai bine ca în acel moment să fie mai încrezători și să își lase intelectul să intervină. Dar nu, ei preferă să se teamă de senzațiile celeste, divine, armonioase, senzații care nu tulbură, care nu introduc niciun element nociv în interiorul ființei. Ce mentalitate ciudată!

Dacă studiem statisticile, vom vedea că cei mai mulți dezechilibrați și bolnavi mintali îi găsim printre intelectuali. Fiindcă intelectul nu protejează ființele de tulburări psihice, dimpotrivă. Viața nu constă numai în a observa, a măsura și a calcula, oamenii nu sunt mașini și, pentru a înfrunța greutățile și șocurile existenței, pentru a nu se lăsa purtați și distruși de pasiuni, pentru a descoperi adevărata realitate a lucrurilor, intelectul nu este de ajuns.

Bineînțeles, deoarece unii care se pretind spiritualiști, mistici, sunt în realitate persoane ciudate, dezaxate, fanatice, intelectualii au tras concluzii asupra tuturor spiritualiștilor și misticilor. Dar nu este corect. Adevărații mistici sunt ființe chibzuite: manierele, gesturile, privirile, cuvintele, gândurile lor, totul este ordonat, totul este armonios. De ce trebuie să ne imaginăm că lumea spiritului, lumea divină, împinge ființele numai să își piardă mințile, să își imagineze că îl văd pe Dumnezeu în față și îi vorbesc, sau că ei sunt Hristos, Sfânta Fecioară, Ioana d'Arc etc? Mulți, pentru a scăpa de aceste ciudățenii, ar preferat să devină intelectuali lipsiți de sensibilitate. Evident, dacă ne lansăm în viața spirituală fără ghid, fără orientare, putem înnebuni; este ceea ce li se întâmplă multora și putem înțelege că în fața unor asemenea exemple, unii pun la îndoială misticismul. Numai că, nici acordarea unei preponderențe intelectului nu constituie o soluție.

Intelectul este o aptitudine care s-a dezvoltat în om mai târziu

decât inima, decât sentimentul. Permițându-i să observe, să judece, să înțeleagă, i se dă o mare posibilitate pentru a lucra și a se dezvolta. Într-un anume fel, putem spune că intelectul este o înzestrare legată de ochi: a vedea lucrurile, înseamnă deja a le înțelege puțin. De câte ori nu ni se întâmplă ca în loc să spunem: „Înțeleg”, spunem: „Văd”. Natura a lucrat milioane de ani la dezvoltarea intelectului, dar nu el are ultimul cuvânt: natura a prevăzut dezvoltarea în continuare în om a unor calități mult superioare. Intelectul este limitat; pentru a judeca, a trage concluzii, el se bazează pe aparența lucrurilor și pe viziunea parțială pe care o are despre ele.

Cunoașterea sintetică lipsește intelectului și el nu poate avea nicio cunoaștere a ceea ce este în interior. De aceea nu îi permite omului să se pronunțe corect asupra ființelor și a situațiilor, și aici se află originea nenumăratelor greșeli și neînțelegeri. Bineînțeles, acumulând mult timp un mare număr de elemente, putem ajunge să avem o viziune a întregului, dar cât timp ne trebuie pentru a reuși acest lucru? Vor exista întotdeauna elemente subtile, impalpabile, pe care intelectul nu le va putea sesiza. Când întâlniți pe cineva, nu îi puteți cunoaște din prima clipă toate defectele, calitățile sau virtuțile. Trebuie să îl frecvențați mult timp pentru a le afla. Singura modalitate de a cunoaște instantaneu o ființă pe de-a întregul, este aceea de a dezvolta intuiția care este o manifestare a spiritului. Intuiția nu are nevoie de niciun element pentru a judeca: ea pătrunde instantaneu în inima ființelor și a lucrurilor și se pronunță imediat fără a se înșela niciodată. Nimic nu îi este ascuns, numai ea poate cunoaște realitatea în totalitatea ei.

Dacă Inteligența Cosmică a dăruit oamenilor intelectul, a făcut-o desigur pentru ca aceștia să îl folosească; din nefericire, ei o fac privându-se de alte posibilități de explorare și de cunoaștere mai subtile. Cum ei sunt incapabili să își folosească capacitățile psihice pentru a pătrunde în anatomia și fiziologia corpului fizic, ei sunt obligați să îl disece. Veți spune: „Cum? Putem cunoaște anatomia și fiziologia unui om sau a unui animal fără disecție?” Da. S-au construit tot felul de aparate perfecționate pentru a vedea în interiorul corpului fizic... De câte ori nu v-am mai spus: tot ceea ce omul a construit ca aparat nu este decât corespondența în planul fizic a aparatelor psihice sau spirituale care există deja în sinea sa, iar dacă el este obligat să le

construiască în exteriorul lui, înseamnă că nu știe cum să le descopere și să le facă să funcționeze în el. Este clar acum? Pentru că nu și-au dezvoltat capacitatea de cunoaștere a materiei prin capacitățile lor intuitive, oamenii de știință sunt obligați să o rupă. Exact precum copiii care rup o jucărie în bucăți pentru a vedea ce este înăuntru. Iată cum știința, care este atât de mândră de descoperirile ei, a rămas în realitate la o mentalitate infantilă.

Oamenii se limitează enorm folosind numai cele cinci simțuri, al căror reprezentant privilegiat este intelectul. Pentru a cunoaște universul, soarele, planetele sau chiar centrul pământului și profunzimile oceanelor, ei trebuie să construiască tot felul de mașini și atât timp cât acestea nu sunt puse la punct, nenumărate cunoștințe le scapă... Și chiar dacă reușesc să le pună la punct, pentru a atinge locuri îndepărtate din spațiu, este nevoie de mulți ani, uneori mai mulți decât are o viață de om, și iată o altă imposibilitate! În timp ce cu simțurile lumii spirituale, pătrundem instantaneu oriunde în spațiu și putem cunoaște totul.

Omul trebuie să devină din ce în ce mai conștient că are la dispoziția sa instrumente superioare intelectului și să învețe în viitor să lase puțin la o parte intelectul, să îl privească numai ca pe un instrument de lucru pentru studiul și explorarea materiei. Nici în viața zilnică intelectul nu este acela care ne poate ghida: el ne va induce întotdeauna în eroare, nu numai pentru că are o percepție parțială a realității, ci mai ales pentru că în străfundul a tot ceea ce întreprinde există un mobil ascuns, un interes, un calcul egoist care va sfârși întotdeauna prin a produce tulburări. Intelectul nu este făcut pentru generozitate, abnegație, renunțare, nu a fost creat pentru acest lucru, el nu știe decât să răstoarne situații în interesul său. Dacă într-o zi se îndură să facă un sacrificiu, un gest generos, a doua zi el regretă deja, consideră că este păcat, că a fost un prost ascultând sfaturile inimii sau ale sufletului.

Intelectul nu este capabil să conceapă și să realizeze nici faptul că fraternitatea se va realiza între toți oamenii, că pământul va forma o singură familie, că întreaga lume va trăi în fericire. El nu se poate ridica atât de sus pentru a descoperi adevăratele mijloace, adevăratele remedii, adevăratele soluții. Ceea ce își imaginează, ceea ce își propune plecând de la viziunea sa incompletă și egocentrică a lucrurilor este

mereu defectuos și nu poate provoca decât neînțelegeri. De aceea nimic nu este niciodată rezolvat, mereu apar probleme noi. Intelectul nu va fi niciodată un instrument perfect pentru că regiunile în care lucrează, acelea ale gândurilor și sentimentelor obișnuite, sunt acoperite de praf și de brumă. Viziunea clară a lucrurilor nu i-a fost dată, iar dacă ne raportăm numai la el, fără a căuta mai sus alte instrumente, alte facultăți pe care Dumnezeu deopotrivă ni le-a dat, nu vom găsi niciodată cele mai bune soluții.

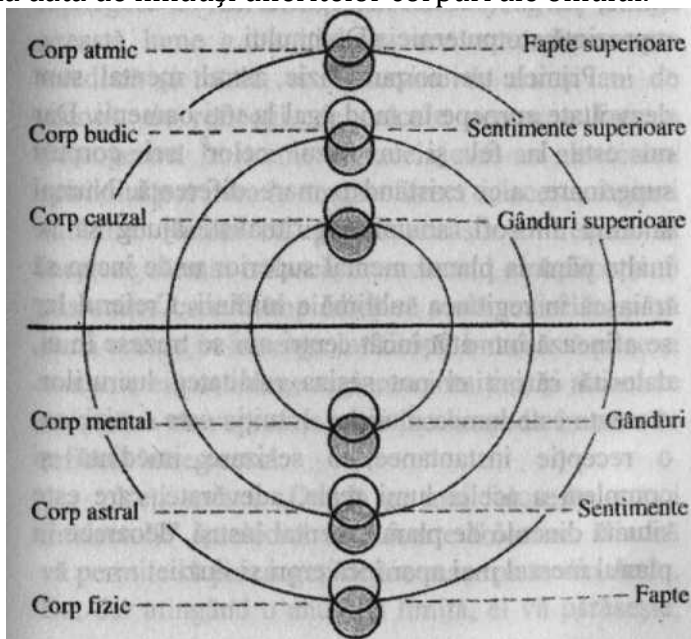
A sosit momentul ca să nu vă mai lăsați orbiți de explorările intelectului, și să admiteți existența în voi a corpurilor spirituale, să studiați diferitele lor posibilități și să lucrați pentru a dezvolta în sfârșit intuiția, adică inteligența superioară a planului causal care nu are niciun mobil egocentric, ci întotdeauna un mobil heliocentric, teocentric. În acel moment, în loc să faceți totul pentru profitul vostru, începeți să vă puneți în slujba Domnului. Nu pentru că Dumnezeu ar avea nevoie de ceva: El este atât de bogat și de puternic încât nu are nevoie să lucrăm pentru EL Această lucrare ne este cerută nouă, pentru că ne face să ne schimbăm punctul de vedere, de orientare, și noi suntem beneficiarii, în noi se produc ameliorările. Când toate energiile converg spre un alt centru decât în noi înșine, toate procesele, toate funcțiile, toate vibrațiile se schimbă, și în loc să rămânem terni, devenim luminoși, scilipitori.

Evident, vă repet, nu se pune problema suprimării activității intelectului. Dumnezeu a dorit ca ființa umană să își dezvolte toate posibilitățile creierului, de aceea El a făcut-o să coboare în materie pentru a o explora. Și în această involuție, cele cinci simțuri au luat o atât de multă importanță încât oamenii au pierdut noțiunea Cerului, nu mai comunică cu entitățile luminoase, nu se mai gândesc la ele, nu le mai simt nici chiar prezența. Dar această coborâre în materie va rămâne totuși o achiziție extraordinară pentru umanitate, căci proiectele Domnului sunt de a perfecționa creatura umană și, obligând-o să străbată materia, prăpăstiile, bolile și moartea, să o facă să revină spre viață, spre înviere, spre lumină, spre libertatea absolută, pentru a-și cunoaște Creatorul. Deja această ascensiune a început, curenții Cerului devin din ce în ce mai puternici, și din ce în ce mai multe suflete luminoase se vor reîncarna: filosofi, artiști, oameni de știință care vor poseda un nou limbaj, care vor crea noi opere, care vor

proclama noi valori, care vor aduce o nouă viziune a lumii, pentru ca pe pământ să vină să se instaleze o nouă cultură, o cultură care va stabili împărăția lui Dumnezeu și Dreptatea Sa. Dar pentru ca să se întâmple acest lucru, trebuie să învățăm să lucrăm cu aceste aparate foarte perfecționate care sunt organele corpurilor cauzal, budic și atmic, într-un cuvânt să lucrăm cu spiritul, fiindcă numai el poate ajunge să contemple și să sesizeze realitățile lumii divine.

II.

Cei mai mulți oameni admit existența unei facultăți mentale care se află dincolo de reflecție, de judecată: intuiția. Dar nu este foarte clar pentru ei ce reprezintă cu adevărat această facultate și felul cum ea funcționează. Pentru a înțelege natura intuiției, trebuie să ne referim la schema dată de hinduși diferitelor corpuri ale omului.

Pentru hinduși, corpul nostru fizic este populat și însuflețit de mai multe corpuri subtile care sunt corpul astral, purtătorul emoțiilor, al sentimentelor; corpul mental, suport al ideilor concrete, cele care au un raport cu materia; corpul cauzal sau corpul mental superior ce permite omului să ajungă la înțelegerea adevărilor sublime, a misterelor universului; corpul budic, purtător, ca și corpul astral, al emoțiilor și sentimentelor, dar emoții și sentimente divine: iubirea

universală, abnegația, sacrificiul; în sfârșit, corpul atmic, purtător al acestei scânteii nemuritoare care reprezintă atotputernicia Domnului.

Primele trei corpuri, fizic, astral, mental, sunt dezvoltate aproape în mod egal la toți oamenii. Dar nu este la fel și în cazul celor trei corpuri superioare, aici existând o mare diferență. Numai anumiți filosofi, anumiți spiritualiști ajung să se înalțe până la planul mental superior unde încep să trăiască în regiunea sublimă a luminii. Creierul lor se afinează într-atât încât centri noi se trezesc în ei. datorită cărora ei pot sesiza realitatea lucrurilor. Aceasta este lumea intuiției. Intuiția este o viziune, o recepție instantanee, o sesizare imediată și completă a acelei lumi reale, adevărate, care este situată dincolo de planul mental însuși, deoarece în planul mental mai apar încă erori și iluzii.

Nu se poate ajunge la această lume a intuiției decât prin practici de cea mai înaltă spiritualitate. Trebuie să aveți un înalt ideal și mai ales un Maestru, pentru a fi orientați pe această cale grea, și în sfârșit o voință stabilă pentru a practica fără încetare exerciții până când veți fi destul de dezvoltăți ca să sesizați și să captați realitățile regiunilor sublime.

Intuiția este o formă de inteligență foarte diferită de inteligența obișnuită. Desigur, aceia care lucrează mult cu intelectul ajung la o anumită înțelegere a lucrurilor, dar abia ajung să atingă această lume a intuiției în care cunoașterea este imediată și totală; ei au nevoie de ani și ani de muncă, de reflecții, de calcule pentru a face o descoperire. În vreme ce, aceia care au ales calea spiritului pot intra în contact direct cu aceste regiuni sublime. Numai că, pentru aceasta ei trebuie să înceteze să mai trăiască în vacarmul emoțiilor și apasiunilor care îi împiedică să vadă mai clar, și să pună ordine în întreaga lor ființă. În această pace și armonie ei pot atinge regiunea intuiției, și atunci se aseamănă cu suprafața unui lac limpede în care se reflectă întreg cerul.

Veți spune: „Dar la ce mai folosește atunci intelectul?” Intelectul este foarte folositor, fiindcă vă permite să parcurgeți deja o mare parte din drum. Da, dar atingând o anumită limită, el vă părăsește, nu vă poate duce mai departe, vă spune: „Aceasta este o regiune în care nu te mai pot orienta, îmi este imposibil să merg mai departe. Te-am condus până aici, acum alte forțe, alte capacități, alte entități te vor lua cu ele pentru a-ți arăta calea”. Este exact ca în cazul anumitor călătorii: de exemplu, începeți prin a vă conduce mașina până la gară unde vă

urcați în tren. Ajungând într-un anumit loc, nu mai puteți merge mai departe și trebuie să luați vaporul. După câteva ore sau zile trebuie să părăsiți și vaporul. În acel moment vă așteaptă un avion și zburați cu el în văzduh. Acum ați înțeles, intelectul nu vă servește decât pentru a parcurge o parte a drumului interior pe care îl aveți de străbătut.

Intelectul este instrumentul extraordinar de util pentru a pregăti condițiile, a netezi drumul, a pune lucrurile la locul lor, așteptând ca intuiția să se poată manifesta. El vă ajută să supravegheați, să controlați ceea ce se petrece în mintea și în inima voastră, să eliminați gândurile și sentimentele negative, să păstrați în schimb gândurile și sentimentele constructive, binefăcătoare, și să le amplificați. Atunci când ați reușit să introduceți astfel în voi pacea și puritatea care sunt condiții indispensabile pentru a intra în legătură cu Cerul, alți curenți vor veni să vă preia pentru a vă conduce până la regiunea divină a luminii infinite și a cunoașterii absolute și, dintr-odată, veți avea revelații. Fiindcă aceasta este intuiția: o scânteie, o lumină proiectată, o cunoaștere captată din interior fără a vă da seama de unde și cum a venit; dar simțind o certitudine absolută că așa stau lucrurile și nu altfel. Adevărurile, cunoștințele primite prin intuiție sunt fără cusur, fără eroare.

Intuiția este astfel superioară intelectului; dacă vreți, ea are precizia rapidă și infailibilă a unui ordinator față de creier. Desigur, creierul este superior: el a construit ordinatorul, i-a conferit datele necesare, el declanșează și controlează funcționarea sa, dar răspunsul mașinii va fi mereu la nivelul inteligenței umane care i-a furnizat aceste date; și cum această inteligență este limitată, răspunsul va fi la fel de limitat. Dacă este cazul să faceți însă un calcul sau o operație foarte complexă, ordinatorul vă dă răspunsul exact în câteva secunde, în timp ce unui creier i-ar fi trebuit mai multe ore sau zile ca să găsească răspunsul.

Am ales acest exemplu al calculatorului numai ca pe o imagine pentru a vă arăta că și intuiția vă dă răspunsul într-o secundă, fără măcar să știți de ce, cum și prin ce mijloc entitățile celeste care v-au răspuns chiar au dorit să o facă. Este ca și cum ar exista în voi o ființă a cărei privire este capabilă să pătrundă în realitatea lucrurilor și se va comunica ceea ce percepe luând în considerare nu numai elementele din planul fizic, ci toate elementele invizibile și subtile ce scapă

înțelegerii umane. Astfel intuiția este o revelație de un ordin superior intelectului; nu ne putem ridica până la această regiune decât prin meditație, printr-o lucrare asiduă și rugăciune. Când veți reuși să introduceți în voi ordinea și pacea, întreg Cerul va veni să se reflecte pe suprafața limpede a conștiinței voastre.

Oamenii primesc în școli o instrucție care îi împinge să se bazeze pe intelect mai mult decât pe intuiție. Este bine, numai că intelectului îi sunt necesari mii de ani pentru a reuși să vadă, să atingă, să înțeleagă realitatea lumii divine sau existența entităților invizibile. În timp ce spiritele intuitive, ființele care lucrează după metodele Inițiaților, nu au nevoie să reflecteze și să tatoneze timp de secole pentru a percepe și a atinge realitatea.

Este bine să avem o practică zilnică a acestei lumi a intuiției. De aceea, când aveți o problemă importantă de rezolvat, găsiți un loc calm și concentrați-vă... încercați să urcați foarte sus cu ajutorul gândului și când veți simți că ați reușit să atingeți un anumit punct, puneți-vă întrebarea care vă preocupă și așteptați în tihnă: va exista întotdeauna un răspuns. În funcție de gradul vostru de dezvoltare, în funcție de lucrarea voastră, acest răspuns vă va veni mai mult sau mai puțin clar: nu va fi poate decât o senzație vagă, greu de interpretat, dar va fi un indiciu. Atunci, nu renunțați, reîncepeți să vă legați cu lumea luminii, reluați problema: după un timp, veți simți în voi o limpezime, o certitudine, și în acel moment, fără nicio îndoială, veți ști cum să acționați. Cu cât omul este mai evoluat, cu atât răspunsul pe care îl primește este mai clar și precis.

Anumite persoane au darul clarvederii, ele văd forme, culori, entități, dar acesta nu este încă gradul de investigare cel mai înalt. Cel mai înalt grad este acela de a simți, de a înțelege lucrurile prin intuiție fără a vedea nicio formă, nicio lumină, nimic. Știm cu o certitudine imediată și absolută. Câți oameni nu văd forme și culori pe care nu le pot interpreta corect! Atunci la ce le servește această clarvedere? Intuiția este fuziunea dintre inteligență și sensibilitate, ea ne dă cunoașterea completă, și în acest sens este superioară clarvederii, deoarece clarvederea nu este altceva decât a vedea latura obiectivă a planului astral sau mental: vedeți, sunteți îngroziți sau fermecați, resimțiți sentimente, dar fără a avea cunoașterea sau înțelegerea.

Un adevărat spiritualist nu se ocupă cu ceea ce vede în planul

astral, nu lucrează pentru aceasta, el merge mai departe, dorește un răspuns superior. Când a primit acest răspuns al intuiției, atunci da, el se poate întoarce în regiunile clarvederii sau ale claraudiției. Dar înainte de toate, el trebuie să vizeze scopul cel mai înalt, altfel aceste viziuni, aceste imagini trecătoare se vor agăța de el, îl vor opri și împiedica să meargă mai departe, fiindcă este o lume extrem de confuză și amestecată, întâlnim imagini atât de îngrozitoare încât nu putem trece liniștiți pe lângă ele pentru a merge mai sus, suntem nevoiți să ne oprim din drum, suntem pur și simplu împiedicați în evoluția noastră. De aceea, atât timp cât nu avem puterea de a ne pune la adăpost de aceste pericole, este preferabil să străbatem rapid aceste regiuni cu ochii închiși și să începem să lucrăm asupra intuiției.

Există numeroase metode pentru dezvoltarea intuiției: puteți practica exerciții de concentrare, de vizualizare, de contemplare. Puteți de asemenea să vă concentrați asupra Eului vostru Superior și să vă imaginați că vă comunică tot ceea ce vede, tot ceea ce știe. Dar încă o dată, mijlocul cel mai eficient, mai puțin periculos, este de a lucra asupra dezinteresului și purității. Încercați să nu aveți niciodată idei preconcepute, să nu acționați din interes, numai cu această condiție tot ceea ce vă împiedică să vedeți clar va dispărea și veți putea cunoaște lucrurile și ființele în realitatea lor.

Articol III. Cap. 3 – Accesul la lumea invizibilă: de la Iesod la Tiferet

I.

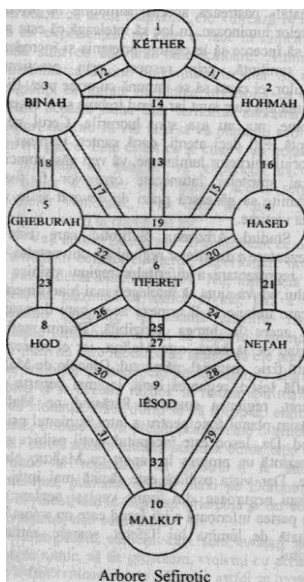
Există diferite căi pentru a pătrunde în lumea invizibilă. Printre cele mai accesibile sunt meditația și rugăciunea. Dar meditația presupune o pregătire. Acela care dorește să mediteze fără a avea o disciplină interioară începe prin a rătăci în regiunile inferioare ale planului astral unde răscolește în trecere tot felul de straturi întunecate populate de entități care sunt deseori ostile oamenilor, și astfel devine pradă unor viziuni ciudate în raport cu obiectul meditației sale.

Înainte de a medita, trebuie să începeți prin a pune ordine în ființa noastră psihică, altfel acest exercițiu atât de util și de salutar poate deveni periculos. Iar persoanele care posedă capacități mediumnice sunt în mod special expuse. Nu trebuie să vă avântați pe calea spiritualității fără precauții prelabile. Spiritualistul trebuie să

supună, să calmeze și să orienteze toate tendințele din sinea sa, să aibă ca singur scop perfecționarea, dobândirea înțelepciunii, a purității, cunoașterea adevărului. Acest scop superior este ca un diapazon, și în momentul în care toate particulele ființei sale se acordează cu acest diapazon, ele vibrează în armonie iar experiențele pe care le face în lumea invizibilă sunt cu adevărat binefăcătoare. Altminteri, spiritualitatea devine o aventură riscantă. Să nu vă imaginați că intrați în lumea invizibilă ca într-o moară; această lume este teritoriul nenumăratelor creaturi care nu vă vor lăsa să vă plimbați acolo așa cum vă place. Este exact ca și cum v-ați hotărât să vă plimbați în junglă: vă expuneți atacurilor animalelor sălbatice care trăiesc acolo, șerpilor, insectelor veninoase... iar dacă nu știți să vă protejați, veți fi la cheremul lor.

Veți spune: „Cum așa? Din moment ce dorim să intrăm în contact cu Cerul, experiențele noastre nu pot fi decât binefăcătoare!” Nu, toți aceia care doresc să pătrundă în lumea divină, fără a fi în prealabili pregătiți, își asumă anumite riscuri: entitățile luminoase nu pot să suporte pătrunderea unor indivizi care încearcă să ajungă la ele aducând toate resturile și miasmele pământului, și atunci îi resping și le declară război. În lumea spirituală nu există violență. Dacă doriți să vă apropiați entitățile celeste, trebuie să vă pregătiți adoptând o atitudine sacră: cereți acestor entități sublime autorizația de a pătrunde în regiunile lor pentru a le admira frumusețea, puritatea și a-L slăvi pe Domnul; în acel moment, da, le câștigați prietenia și nu veți fi nici respinși, nici combătuți.

Din păcate, oamenii care sunt învățați să nu respecte nimic, să fie grosolani, violenți cu aceia pe care îi frecventează – s-ar părea că astfel se reușește în viață! – păstrează aceeași atitudine în privința spiritelor luminoase. În loc să înțeleagă că este mai bine să încerce să le câștige prietenia și încrederea prin umilință, prin respect, prin practicarea virtuților, ei caută să se impună cu orice preț. Ei se prezintă așa cum sunt iar Cerul trebuie să îi accepte. Ei bine, nu, nu așa stau lucrurile, Cerul nu îi acceptă. Fiți deci atenți, dacă sunteți respinși din teritoriul spiritelor luminoase, vă veți găsi atunci în cel al spiritelor întunecate care vor fi foarte mulțumite să găsească prăzi de devorat și le veți cădea victime.

Studiul Arborelui Sefirotic care este o reprezentare a diferitelor regiuni ale universului, dar și o reprezentare a diferitelor regiuni psihice ale omului, vă va ajuta să înțelegeți mai bine itinerarul pe care trebuie să îl urmeze acela care dorește să aibă acces în lumea invizibilă. Primul sefirot, pornind de la bază, este Malkut, iar el reprezintă planul fizic, material, pământul. Dincolo de Malkut se află Iesod, regiunea lunii, iar mai departe este Tiferet, regiunea soarelui. Părăsind pe Malkut, părăsim planul fizic pentru a intra în planul psihic: Iesod. Da, Iesod este începutul vieții psihice și el reprezintă un progres în raport cu Malkut, planul fizic. Dar viața psihică este făcută mai întâi din regiuni neguroase, din forme vagi și neclare: așa este partea inferioară a lui Iesod care nu a fost încă vizitată de lumina lui Tiferet, soarele, rațiunea, spiritul.

Iesod este deja o regiune mult mai subtilă decât Malkut, dar partea care este cel mai apropiată de Malkut, este încă foarte umedă, foarte neguroasă, foarte prăfuită, este regiunea iluziilor, a rătăcirilor. Trebuie deci să o parcurgem repede pentru a trece dincolo de ea până la descoperirea lumii luminii, Tiferet, regiunea soarelui: aici începe adevărata lucrare spirituală. Mulți preținși spiritualiști, clarvăzători sau mistici, s-au împotmolit în zonele inferioare ale lui Iesod: le-au lipsit cunoștințele ce le-ar fi permis să depășească aceste regiuni și să găsească lumina, de aceea mulți au sfârșit rău.

Toți aceia care au dorit să pătrundă în lumea spirituală fără să fie pregătiți au întâlnit în fața lor această ființă teribilă pe care Știința Inițiativă o numește Păzitorul Pragului. În realitate, această ființă îngrozitoare se află în ei înșiși. Ea este formată din acumularea tuturor tendințelor lor inferioare: lăcomie, senzualitate, agresivitate etc. ce le barează drumul, nu îi lasă să pătrundă în aceste regiuni atât timp cât nu și-au câștigat dreptul să ajungă la ele.

În romanul său „Zanoni”, Bulwer Lytton povestește despre încercările unui discipol, Glyndon, care, nerăbdător să aibă acces la mistere fără să fie încă perfect pregătit, încalcă ordinele Maestrului său, Meinur, și inhalează elixirul ce trebuie să îi dea cunoașterea și nemurirea. După câteva secunde de extaz, el vede apărându-i în față un monstru hidos, Păzitorul Pragului, și își pierde cunoștința. Această viziune îngrozitoare l-a urmărit ani de zile, el își abandonează lucrarea și răătăcește nefericit prin lume până când Zanoni îl eliberează în sfârșit de chinurile sale.

În realitate, fiecare dintre noi trebuie să îl întâlnească într-o zi pe Păzitorul Pragului și să îl înfrunte, el se află în al nouălea sefirot, Iesod, gata să amenințe cu chipul său înspăimântător pe adeptul înfumurat care caută să se aventureze în regiunile spirituale fără să fi lucrat îndeajuns asupra purității, a stăpânirii de sine, a curajului. Numai discipolul înarmat cu cunoștințe, care a reușit să își domine toate instinctele inferioare, reușește să îl învingă pe Păzitorul Pragului. Este suficientă numai o privire: „Pleacă de aici” și el dispare eliberându-i calea.

II.

Ziua, atunci când soarele strălucește, observăm precis obiectele din jurul nostru: forma, culoarea, dimensiunile lor, distanța la care se află... Soarele domnește asupra a ceea ce este distinct, limpede, și din această evidență provine cunoașterea exactă a lucrurilor.

Dimpotrivă, noaptea, chiar dacă luna strălucește, obiectele sunt cufundate într-un fel de penumbră în care apar diferit de ceea ce sunt: ceea ce este urât poate părea frumos, iar ceea ce este plăcut poate părea deformat. Este imposibil să-ți faci o viziune clară asupra realității datorită acestui aspect vag, imprecis. În schimb, există toate posibilitățile pentru imaginație, care este deopotrivă o formă de viziune ce se situează dincolo de planul fizic.

Soarele este deci domeniul cunoașterii clare, al rațiunii; luna este domeniul imaginației, al mediumnității. În realitate, luna are mai multe aspecte, dar pentru a simplifica lucrurile, nu vom menționa decât două: o regiune neguroasă unde se găsesc iluziile, fantasmale, aberațiile, nebunia, și o regiune limpede care este imaginația poetică, adevărata inspirație. Mulți artiști se complac în regiunile crepusculare ale lunii; ei sunt mândri să aducă, prin creațiile lor, un element de irealitate: visul, straniul, fantasticul. Dar acest univers vag și imprecis în care se refugiază este foarte periculos și mulți dintre ei au sfârșit ca alcoolici, nebuni, sau chiar s-au sinucis.

Se poate spune că artiștii sunt niște clarvăzători în măsura în care trăiesc și lucrează într-un plan superior celui fizic, planul astral, și bineînțeles este un progres, dar cu condiția ca ei să nu stagneze în părțile sale inferioare; aceste regiuni nu trebuie să fie decât locuri de trecere, trebuie străbătute pentru a merge mai sus și a primi influențele soarelui. Din păcate, mulți artiști nu sunt capabili de a face acest lucru sau, dacă sunt, nu fac niciun efort în acest sens: scrierile, tablourile, muzica lor sunt o expresie a planului astral inferior, partea întunecată a lunii. În ciuda acestui lucru, ei își închipuie că dăruiesc oamenilor comori. Deloc, ei îi influențează foarte rău, fiindcă nu sunt cu adevărat luminați. Desigur, ei au calități, talente, dar în sinea lor nu posedă elementele soarelui, singurele susceptibile să orienteze ființele spre regiunile în care vor găsi siguranța, pacea, lumina.

Bineînțeles, nu putem, într-un anume fel, să scăpăm de aceste regiuni ale planului astral: pentru că ele se află deopotrivă și în noi. Ele se găsesc în afara noastră, dar se află în egală măsură și în noi. Există zi și noapte, există soarele și luna. Nu putem suprima nici noaptea, nici luna, dar este preferabil să nu ne expunem prea mult influenței lor. Luna trebuie studiată, dar este de dorit să nu ne încredem în ceea ce reprezintă ea în sinea noastră ca filosofie, concepție și percepție a lucrurilor.

Încercați să nu vă atașați deci de forme ale artei ce vă mențin într-o lume crepusculară, fiindcă ele nu vă vor ajuta să vedeți clar, nu vă vor face mai buni și vă vor împiedica să evoluati. Bineînțeles, nu putem nega că această lume este plină de seducție; dar aceia care se lasă reținuți nu pot ajunge mai departe, ei sunt opriți din evoluție. Este sensul simbolic al pasajului din „Odiseea 1 în care Homer povestește

cum Ulise, navigând în largul Insulei Sirenelor, a astupat urechile însoțitorilor săi cu ceară, pentru ca ei să nu se lase seduși de acele femei cu voci melodioase, care întorceau marinarii din drumul lor pentru a-i distruge. Sirenele constituie unul dintre nenumăratele simboluri ale entităților din planul astral. Câți artiști nu au căzut pradă sirenelor!

Asemenea lui Ulise, un adevărat instructor care cunoaște realitatea lucrurilor, încearcă să își pună discipolii în gardă împotriva capcanelor din planul astral și să îi antreneze mai departe, mai sus, pentru a descoperi singurele realități ce merită efortul de a fi descoperite: splendorile lumii divine, Tiferet, regiunea soarelui, unde totul devine limpede și luminos.

Articol IV. Cap. 4 – Clarvederea: activitate și receptivitate

Din ce în ce mai mult oamenii se interesează de fenomenele mediumnității, ale clarvederii, ale telepatiei și doresc să-și dezvolte aceste capacități ce le par avantajoase: cunoașterea, pătrunderea a ceea ce este ascuns. Da, bineînțeles, este avantajos, dar este în același timp și riscant. De ce? Pentru că, pentru a deveni medium, clarvăzător, este nevoie să adopți o atitudine de mare pasivitate și receptivitate. Clarvăzătorii pot fi mesageri ai invizibilului tocmai fiindcă posedă această atitudine de receptivitate. Dar când devii prea receptiv, ești ca un burete, absorbi totul, ceea ce este bun ca și ceea ce este rău.

Lumea invizibilă nu este un spațiu vid, și este periculos să te aventurezi fără a fi pregătit în aceste regiuni, locuri care nu sunt populate numai cu spirite luminoase, ci și cu entități răufăcătoare deseori ostile oamenilor și cărora le face plăcere să îi inducă în eroare sau să îi persecute pe aceștia. În invizibil plutesc deopotrivă și creaturi monstruoase produse de gândurile și sentimentele unor criminali și magicieni negri, care încearcă să se fofileze peste tot unde găsesc o ușă deschisă, adică în toate ființele slabe și incapabile să se apere. Întâlnim în spitalele de psihiatrie tot felul de persoane care, în dorința lor de a intra în contact cu lumea invizibilă prin clarviziune și mediumnitate, au fost invadate de aceste entități întunecate.

Atunci când posezi anumite capacități mediumnice, care sunt calitățile principiului feminin, este bine să dezvolți deopotrivă calități masculine pentru a avea arme cu care să te aperi. Istoria antichității ne-a păstrat numeroase figuri de clarvăzătoare, de femei profet, de

sibile, de prezicătoare care au jucat un rol important. Dar aceste clarvăzătoare trăiau mereu lângă mari preoți și Inițiați care le protejau. Fiindcă un Inițiat este o ființă care a dezvoltat înainte de toate calitățile voinței, ale stăpânirii, care sunt calitățile principiului masculin. Un adevărat Inițiat este mai degrabă un mag decât un clarvăzător, el a ales să acționeze asupra ființelor, elementelor, forțelor naturii. El are poate haruri de receptivitate, dar are mai ales posibilitatea de a acționa, de aceea este mai protejat decât un clarvăzător. Cum el este activ, dinamic, forțele pe care le proiectează se opun pericolelor ce îl amenință. Perfecțiunea constă evident în a putea dezvolta cele două posibilități: să fii în același timp emisiv și receptiv.

Fiecare atrage numai curenții și entitățile care sunt în afinitate cu starea în care se află. Este o lege: omul intră în legătură cu ceea ce corespunde vibrațiilor sale, aurei sale, iar dacă nu este pur, luminos, puternic, este obligat să suporte tot ceea ce circulă negativ, nesănătos, violent în atmosfera psihică care îl înconjoară. Persoanele receptive, pasive, asemenea mediumurilor sunt astfel mai expuse; de aceea eu vă sfătuiesc să nu vă lăsați ghidați de tendințele voastre mediumnice, dacă le posedați, atât timp cât nu ați îndeplinit o lucrare de purificare și de înălțare interioară ce vă va permite să rezistați asalturilor forțelor obscure. Străduiți-vă mai întâi să urcați, să vă legați de lumină, să proiectați această lumină în jurul vostru: în momentul în care simțiți că reușiți, și numai în acel moment, puteți să vă lăsați în voie, să deveniți receptivi, veți fi ocrotiți din cauza lucrării voastre preliminare, din cauza acelei lumini pe care ați proiectat-o și care îi alungă pe nepoftiți.

Ființele foarte sensibile sunt adesea foarte vulnerabile, fiindcă alături de sensibilitatea lor, ele nu au știut să dezvolte arme spirituale: ele nu știu să lupte, nu pot să lupte. Câte nu au crezut că era suficient să se lase pradă unui impuls mistic foarte vag pentru a primi Divinitatea. Ei bine, deloc, atunci când te mulțumești să fii pasiv, nu este sigur că primești Divinitatea, ci mai degrabă câțiva diavoli care, văzând un om atât de moale, de apatic, lipsit de ocrotire, se bucură să-și găsească un loc de adăpost.

Orice ați dori să faceți, trebuie să începeți prin a pregăti condițiile. Atunci când vărsați un lichid într-un vas, nu o faceți într-unul murdar; dacă este murdar, îl spălați. Dacă voi sunteți un vas

murdar, credeți că Cerul va veni să-și reverse binecuvântările sale, credeți că Duhul Sfânt își va face sălașul în voi? Cum puteți spera că Duhul Sfânt va accepta să se instaleze într-o mlaștină? Entitățile tenebroase, impure, vor fi acelea care vor veni, fiindcă sunt atrase de hrana ce se află în voi sub formă de pasiuni, de instincte prost stăpânite. Desigur, Duhul Sfânt poate veni, dar numai în ziua în care i-ați pregătit, prin lucrarea voastră, un altar demn de el.

Din nefericire, cunoaștem ce se întâmplă cu toți acei oameni care doresc să primească Duhul Sfânt fără să fie pregătiți, ce dezordine pun stăpânire pe ei. Ei sunt vizitați, chipurile, de Duhul Sfânt și se tăvălesc pe jos, se zvârcolesc, scot strigăte nearticulate – ceea ce ei numesc „a vorbi limbi străine”. Ce imagine oferă ei despre Duhul Sfânt! El nu este nici măcar pedagog fiindcă nu cunoaște limbile pe care alții le înțeleg. Poate că acest Duh Sfânt este un mare poliglot, dar pedagogia îi lipsește, fiindcă un pedagog caută înainte de toate să se facă înțeles. Cum ne putem închipui că Duhul Sfânt, care este un principiu cosmic de cea mai înaltă înțelepciune și putere, se poate manifesta într-un fel atât de ridicol, trântindu-i pe oameni la pământ pentru a vorbi prin intermediul lor? Atunci când vorbiți cu un prieten, cu soțul, cu soția voastră, oare vă tăvăliți pe jos vociferând pentru a-i convinge? Nu? Ei bine, sunteți mult mai inspirați decât toți acești oameni așa-zis vizitați de Duhul Sfânt.

Dacă doriți cu adevărat să intrați în contact cu Cerul, străduiți-vă mai întâi să escaladați piscurile ființei voastre interioare. Rămâneți acolo cât mai mult timp posibil ca să gustați această viață intensă și, cum este greu să mențineți foarte mult timp această intensitate, după o vreme vă puteți lăsa în voie, purtați de lumină ca și cum ați pluti pe o mare liniștită... nu mai gândiți deloc, aproape nici nu mai simțiți ceva... în acest caz nu riscați nimic, fiindcă sufletul vostru se află acolo, viu, vibrant, pentru a se impregna de elementele cele mai pure, cele mai luminoase. Iar atunci când veți dori să vă reluați treburile zilnice, simțiți că aceste elemente spirituale restabilesc și armonizează totul în voi. Dorința voastră de a lucra, de a-i ajuta pe alții, de a-i iubi, crește, și aceasta nu este o senzație înșelătoare. Iată cât este de simplu, cât este de clar.

Articol V. Cap. 5 – Trebuie să îi consultăm pe clarvăzători?

Mulți oameni își închipuie că spiritualitatea constă de cele mai

multe ori în a citi câteva cărți de ocultism, a asista la câteva ședințe de spiritism și a consulta clarvăzători pentru ca aceștia să le arate viitorul sau viețile anterioare! Ah, pe clarvăzători îi vor găsi desigur, lumea este plină de ei! Există mii și mii care își spun mediumi, clarvăzători foarte lucizi și care își fac publicitate în ziare pentru horoscopurile, talismanele și bijuteriile lor ce vă vor aduce totul, fericirea, bogăția, iubirea, norocul. Eu cred că există într-adevăr câțiva mari clarvăzători în lume, dar să nu-mi vorbiți de majoritate!

Nimeni nu crede mai mult ca mine în clarvedere și sunt fericit că știința oficială începe să admită că pe pământ există creaturi care posedă capacități de percepție extrasenzorială și să le studieze. În realitate, pentru mine problema nu constă în a mă îndoi sau a crede, ci de a găsi cele mai bune metode de lucru pentru a avansa în viața spirituală... Cele mai bune, adică cele mai puțin periculoase, cele mai eficace, poate cele mai lungi ca durată, dar cele mai trainice. Din nefericire, oamenii sunt grăbiți, ei nu au răbdarea, nici încrederea de a se angaja pe o cale luminoasă, mai lentă, dar mai sigură. Ei sunt grăbiți, doresc să devină clarvăzători, așa cum devii manichiuristă sau pedichiuristă, și imediat ce obțin un mic rezultat, fac un zgomot atât de mare pentru a atrage clienții și induc astfel mulți oameni în eroare, profitând de faptul că mulțimea nu are discernământ și înghite orice.

Mulți bărbați și femei s-au hotărât să exerseze profesiunea de clarvăzător, de medium, fiindcă nu sunt în stare să facă altceva! Am cunoscut mulți dintre aceștia. Ani de zile i-am văzut încercând o disciplină, apoi alta, dar nimic nu mergea; și într-o zi am auzit că au devenit clarvăzători, ghicitori în cărți, radiesteziști... Am rămas stupefiat. Ei trăiesc la întâmplare, nu au nicio meserie și sunt clarvăzători! Se declară clarvăzători sub pretextul că au dat uneori unul sau două răspunsuri corecte sau au avut câteva vise premonitoare. Există mulți dintre aceștia! Eu nu spun că nu posedă câteva facultăți și unele calități psihice, puțină intuiție, puțină sensibilitate față de lumea invizibilă, dar au mai ales multă abilitate și tupeu. Ei au înțeles că oamenii au nevoie să fie liniștiți, flatați, și atunci le spun ceea ce ei doresc să audă.

Uneori, ei nu văd chiar nimic, dar pentru a nu îi dezamăgi pe aceia care vin să îi consulte, pentru a nu își pierde prestigiul, sau pur și simplu pentru a nu pierde bani, dau răspunsuri vagi, încercând să nu

se compromisă. Nu există prea mulți clarvăzători cinstiți care să vă spună direct: „Scuzați-mă, dar astăzi nu vă pot spune nimic, nu văd nimic, reveniți altă dată”. Nu, nu, ei se prefac. Bineînțeles, oamenii se îndoiesc puțin la început de ceea ce li se spune. Dar le face atât de multă plăcere să audă spunându-li-se că în sfârșit vor găsi bărbatul sau femeia vieții lor, că vor primi o moștenire sau că își vor satisface toate ambițiile! Iar dacă aceste lucruri nu se întâmplă, nu-i nimic, ei continuă mereu să spere... În timp ce, pe acela care îi previne că vor avea de înfruntat greutăți, încercări, nu mai doresc să îl consulte, chiar dacă acele lucruri se împlinesc: au impresia că acel clarvăzător nu este benefic pentru ei și se întorc la cel care le prevestește numai succese. Dacă minunatele prevestiri nu se împlinesc, ei revin pentru a întreba ce s-a întâmplat. „Pur și simplu întârzie din cauza unei anumite poziții a stelelor”, spune clarvăzătorul, și pentru a-i liniști adaugă „dar se va împlini, aveți răbdare”... Și iată că apare din nou speranța, din nou bucuria.

Ei da, așa se întâmplă... Atunci, cine este vinovat? Desigur, mai întâi aceia care se duc să îi consulte pe clarvăzători. Din moment ce simt nevoia să asculte povești, vor găsi întotdeauna persoane foarte bune, foarte caritabile, care își vor face o plăcere din a face acest lucru. Cât despre așa zișii clarvăzători care pretind că îi sfătuiesc pe ceilalți, că le răspund la întrebări despre trecut, prezent și viitor și că le rezolvă problemele, cum de nu simt că riscă să îi facă pe oameni să se rățească?... Ce responsabilitate! Și de ce fac aceste lucruri? Pentru bani? Pentru prestigiu?... Ei bine, ei trebuie să știe că lumea invizibilă nu este mulțumită să fie folosită astfel și că ea îi va pedepsi.

Eu vă repet, nu neg că anumite persoane au un har, bineînțeles, dar acest har nu le pune la adăpost de slăbiciuni, și nu le protejează împotriva entităților întunecate care vin să îi viziteze tocmai pe toți aceia care nu știu să reziste tentațiilor, poftelor nemăsurate. Poți fi clarvăzător și să te porți ca o persoană de morală îndoielnică. Așa cum poți fi poet, muzician sau filosof, și să trăiești aproape ca un animal. Unii posedă acest har al clarvederii pentru că într-o viață anterioară au făcut eforturile necesare pentru a-l obține; iar acum se lasă conduși de tendințele lor inferioare, totul merge atunci împreună: slăbiciunile lor, viciile lor și clarvederea. Până în momentul în care vor pierde acest har, așa cum îl vor pierde și pe acela de poet, muzician sau

filosof, toți aceia care nu au știut să lucreze pentru a le conserva în sinea lor. De altfel, acest har al clarvăzătorilor nu poate fi remarcabil dacă ei nu posedă și alte calități. Deci, fiți atenți dacă totuși doriți să consultați un clarvăzător, cel puțin să nu fie oricine.

Doresc acum să vă atrag atenția asupra unui aspect: mulți oameni îi consultă pe clarvăzători și le pun întrebări la care ar putea găsi răspunsul ei înșiși, dacă ar face apel la inteligența lor, la rațiune și la bunul simț. Câte indicii nu au în fața lor, sub ochii lor, dar nu le văd, nu le aud, și pentru a fi luminați consultă clarvăzători, radiesteziști, ghicitori în cărți. Dar la ce folosește faptul că Dumnezeu le-a dat ochi, urechi, un creier, dacă totuși ei merg să îi consulte pe alții?

De altfel, de ce merg să îi consulte pe alții? Pentru a cunoaște adevărul? Deloc: adesea este exact contrariul: îi întrebă pentru a fi încurajați să facă rău. De exemplu, câți bărbați și femei căsătoriți care au chef să divorțeze pentru a trăi cu altcineva care le place mai mult, vor consulta o clarvăzătoare cu speranța că aceasta le va spune: „Da, faceți foarte bine, acolo vă așteaptă fericirea”. De altfel, este ceea ce le spune adesea așa-zisa clarvăzătoare, în timp ce, dacă ar consulta o altă clarvăzătoare, de această dată adevărată, singura care vede într-adevăr clar natura lor superioară, ar putea să o audă spunând: „Dragul meu, fii atent, este grav să părăsești o familie, ai datorii față de ea. Gândește-te bine, într-o zi poate vei regreta”. Dar ei nu au nicio dorință de a asculta această voce interioară, o preferă pe cea a oricărei persoane străine cu condiția ca aceasta să îi încurajeze pentru a-și satisface dorințele.

Unii vor spune: „Dar avem nevoie să consultăm clarvăzători pentru a ne cunoaște viitorul, pentru că nu știm niciodată ce ne poate rezerva viitorul și suntem îngrijorați, aceasta ne preocupă”. De acord, dar pentru a vă cunoaște viitorul nu aveți nevoie de clarvăzători. Este atât de ușor să îți cunoști viitorul! Evident, nu în ceea ce privește profesia, căsătoria, câștigurile și pierderile de bani care nu sunt de altfel lucrurile cele mai importante. Esențialul este să aflați dacă înaintați pe drumul evoluției, dacă veți fi liberi, fericiți, în lumină și pace sau nu, da, acest lucru este foarte ușor de aflat și vă voi arăta cum.

Dacă aveți o iubire irezistibilă pentru tot ceea ce este mare, nobil, drept, frumos, dacă lucrați din toată inima, cu toate gândurile, cu întreaga voință pentru a fi atinge și realiza, viitorul vă este trasat: veți

trăi într-o zi în condiții ce corespund aspirațiilor voastre, idealului vostru. Iată ceea ce este esențial de știut despre viitorul vostru. Tot restul: posesiile, gloria, legătura cu un anume bărbat sau femeie, și chiar sănătatea, sunt secundare pentru că sunt trecătoare, acestea vă pot fi date și luate. Într-o zi nu veți rămâne decât cu ceea ce corespunde cu adevărat aspirațiilor sufletului și spiritului vostru.

Dacă majoritatea oamenilor nu au decât un destin mediocru, înseamnă că nu știu să mențină în ei o orientare corectă: ei oscilează între lumină și întuneric și viitorul lor este mereu incert. Încercați de acum înainte să vă canalizați toate energiile și să le orientați spre această lume luminoasă și plină de armonie, de iubire: lumea divină. Chiar dacă din când în când mai apare câte o umbră, ea nu este de durată; în măsura în care vă mențineți în spirit orientarea corectă, va veni o zi în care nu veți mai devia, iată esențialul, iar eu nu mă ocup decât de esențial: pentru a afla restul, mergeți să consultați pe cine vreți, dar spuneți-vă că nu veți găsi niciodată esențialul.

În orice caz trebuie să știți că nu veți obține nimic din ceea ce nu ați pregătit în prealabil. Da, este matematic. Dacă aveți, de exemplu, literele a, **b**, e, combinațiile pe care le puteți face cu ele sunt limitate: ab, ac, ba, be, ca, ce. Deci, șase combinații, nu mai multe. Dacă aveți o anumită calitate sau un anumit defect, un anumit talent sau o anumită lacună, situațiile care vă vor apărea vor reflecta exact combinațiile acestor elemente, este inutil să căutați sau să sperați altceva.

De altfel așa se explică și problema grației divine. Așa cum ea este prezentată în religia creștină, această problemă nu este deloc clară. Trăim cu impresia că, printr-un capriciu al Cerului, unii primesc grația și ceilalți nu, ceea ce face să nu știm niciodată de ce și cum grația îi poate atinge pe unii și refuza pe alții, iar aceasta a creat mari confuzii sau chiar sentimente de revoltă la creștini. În realitate, grația îl atinge numai pe acela care o merită. Numai că această problemă nu poate fi cu adevărat înțeleasă decât în lumina reîncarnării, adică dacă admitem că fiecare ființă umană primește în această existență ceea ce merită după comportarea avută în existențele anterioare. Aceluia care a făcut dovada în existențele anterioare de rezistență, de noblețe, de iubire, de simțul sacrificiului, Cerul îi va acorda evident favoarea sa și îi va conferi misiuni importante.

Deci, iată că destinul uman este guvernat de legi precise,

matematice. Acest lucru trebuie înțeles: viitorul vostru depinde de orientarea pe care o dați acum vieții voastre. La fel, ceea ce sunteți voi în prezent este rezultatul a ceea ce ați făcut în trecut. De aceea nu este nici atât de folositor să consultați clarvăzători pentru a vă cunoaște existențele voastre anterioare, fiindcă ce ați spera să aflați?... Unele persoane au venit să îmi spună ce le-au spus unii clarvăzători despre trecutul lor și am rămas stupefiat! Despre un bărbat, sensibil, amabil, milos, care niciodată nu ar face rău nici unei muște, am aflat că ar fi fost Napoleon. Oh, la, la, ce transformare rapidă! Iar un altul, foarte limitat intelectual, a fost Shakespeare... Sunt de acord, dar mi se pare puțin neverosimil. De altfel, dacă ați cunoaște toate persoanele care s-au prezentat la mine drept reîncarnări ale sfinților, sfintelor, geniilor, regilor, reginelor, faraonilor, Inițiaților! Și mie clarvăzătorii mi-au făcut revelații. Nu vă voi spune ceea ce au descoperit despre mine, dar unii au ajuns până la a afla cine mi-a fost soție, mamă sau fiice într-o altă viață. Ceea ce este extraordinar, este că astăzi nu am nicio afinitate față de acele persoane, am uitat totul! Deseori îmi pun întrebarea: de ce nu reușesc să îi recunosc pe ai mei? Am afinități cu persoane despre care nu mi s-a spus niciodată că mi-ar fi fost părinți sau copii, și iată că dintr-odată, mi se prezintă alții spunându-mi-se că mi-au fost fii și fiice, soția mea, mama mea...

Nici în acest caz nu spun că ar fi bine să nu credeți nimic, nu, deseori există un sâmbure de adevăr. Când o ființă este sensibilă și dezvoltată psihic, ea captează anumite mesaje din invizibil, dar adesea se strecoară greșeli față de ceea ce crede că a captat și atunci vă povestește un amestec foarte încurcat de adevăr și de fals. Pentru a afla ce să rețineți, ar trebui să puteți verifica. Dar oare toate acestea sunt cu adevărat folositoare? La ce vă poate servi revelarea trecutului vostru? Dacă ar fi fost cu adevărat de dorit, eu aș fi fost primul să o fac. Or, tocmai că nu o fac. Evident, vă puteți gândi că nu sunt capabil, că îmi lipsesc aceste calități pe care alții le posedă la perfecție. Ei bine, credeți ce vreți...

În orice caz, nu este nici psihologic, nici pedagogic să le vorbești oamenilor despre reîncarnările lor. Bineînțeles, în evoluția voastră va veni momentul în care vă veți putea ocupa de aceasta, dar va trebui să fiți mai evoluți și mai stăpâni pe voi înșivă. Imaginați-vă că vi se revelează că cineva v-a fost cel mai mare dușman în trecut, că v-a

asasinat. Dacă sunteți slab, dacă nu vă stăpâniți, ce se va întâmpla?... Deci sunt revelații periculoase, ele riscă să vă tulbure și să trezească în voi anumite sentimente care vă împiedică evoluția. De ce Divinitatea le-ar ascunde oamenilor cunoașterea încarnărilor lor, dacă acest lucru este atât de important? Dacă i-a făcut să uite acest lucru, trebuie să existe un motiv, nu?... Pur și simplu pentru a evita noi rătăcirii.

Atât timp cât nu vă îndoiiți de răul pe care vi l-a făcut o persoană sau alta, o suportați, o ajutați. Dacă ați ști, cum v-ați purta? Imaginați-vă un tată și o mamă care ar afla că odraslele lor le-au fost cei mai mari dușmani într-o altă viață, ce complicație! Este mai bine să nu știe și astfel ei îi iubesc, îi cresc și, achitându-se față de ei, își plătesc karma. Divinitatea a dorit să lase oamenii în necunoașterea anumitor situații pentru ca ei să se poată achita mai bine de datoriile ce le au unii față de ceilalți. Bineînțeles, unei ființe foarte evolute, foarte stăpână pe ea însăși, îi poți revela totul fără vreun pericol, dar asemenea ființe sunt rare.

Atunci, eu vă sfătuiesc să vă lăsați reîncarnările în pace, revelațiile lor nu vă vor aduce nimic. Mai ales dacă trebuie să vi se spună că ați fost un anume sfânt, un anumit prinț sau Inițiat, așa cum procedează unii care dorind să vă aibă la cheremul lor, obținând astfel ajutorul sau banii voștri, vă inventează încarnări atât de mărețe încât vă orbesc... și vă îmbrobodesc! Da, așa se îmbrobodesc oamenii! Când le povestim asemenea istorii, o facem nu pentru binele lor, ci pentru a-i subjugă. Dacă doriți cu adevărat să le faceți bine ființelor, ar fi mai bine să le revelați lacunele, slăbiciunile, decât să le amețiți cu trecutul lor glorios... mai ales dacă nu este adevărat! Și chiar dacă este adevărat, esențial este ceea ce sunt acum, și nu ceea ce au fost în trecut. De ce să ne delectăm mereu cu trecutul? Prezentul este important, și în prezent există întotdeauna niște lacune de îndreptat, câteva slăbiciuni de corectat.

Bineînțeles, oamenilor nu le place să li se vorbească despre slăbiciunile lor, eu știu acest lucru, dar este un motiv în plus pentru a avea curajul să o facem: acest lucru arată că suntem dezinteresați. Este ceea ce face un adevărat Inițiat, un adevărat Maestru. Cu riscul de a vă pierde prietenia, vă scutură și vă spune lucruri neplăcute pentru a vă ajuta să nu vă pierdeți, el dovedește că vă este prieten, adevăratul vostru prieten. Și dacă în acel moment nu înțelegeți, vă supărați și îl

părăsiți... este foarte bine! Ce poate face un Maestru cu un prost care nu cere decât complimente și laude? Pentru a vedea cu cine are de-a face, un Maestru va începe prin a vă vorbi despre slăbiciunile voastre, și apoi, când va vedea cum reacționați, cum înțelegeți, va hotărî dacă trebuie să vă reveleze minuni despre trecutul sau despre viitorul vostru.

Articol VI. Cap. 6 – Iubiți și ochii vi se vor deschide

Deseori am întrebat unele persoane de ce doresc atât de mult să își dezvolte clarvederea. Ele mi-au răspuns: „Pentru a-i ajuta pe toți aceia care au probleme, care suferă... Datorită clarvederii, îi putem avertiza, le putem da sfaturi.” ... Ei bine, nu, nu îi ajutăm pe oameni „văzând” ce probleme au sau avertizându-i de pericolele care îi amenință.

Cum bine știți, nu putem împiedica mereu împlinirea unor evenimente numai fiindcă le vedem că se apropie. Apoi, eu v-am mai spus, în viața zilnică este mai bine adesea să nu vedem ce se întâmplă în mintea sau inima oamenilor. Da, nu îi putem ajuta dacă avem ochii prea deschiși, și deseori este preferabil să nu vedem nimic. Ignoranța ne face să îi mai iubim încă, să fim amabili cu ei și să dorim să le facem bine.

Să nu credeți nici că, asemenea multor mediumi, dacă simțiți durerile sau necazurile oamenilor, veți putea să le veniți mai mult în ajutor. Pentru a-i înțelege și a-i ajuta pe alții, nu este necesar să resimțiți și să trăiți exact ceea ce ei trăiesc. Este chiar preferabil să nu le trăiți, fiindcă aceasta este o formă de simpatie ce vă menține adesea în planul astral. Este mai bine să încercați să vă ridicați până la planul mental pentru a judeca, a raționa. Dacă sunteți suficient de atenți, dacă știți să ascultați, să observați persoanele plecând de la câteva trăsături ale lor, este posibil ca, exersându-vă, să ghiciți ceea ce ele sunt, ce simt, ce gândesc, de ce au nevoie, fără să fiți voi înșivă afectați. Anumite ființe posedă o acuitate psihologică care este o formă de clarvedere. Atunci când te mulțumești să simți fără să înțelegi și să cunoști, nu numai că devii vulnerabil, dar nu poți fi cu adevărat folositor celorlalți.

Eu v-aș spune că adevărata clarvedere asupra ființelor provine de la capacitatea de a uita puțin de sine. Cel mai sigur mijloc de a deveni sau a rămâne orb este acela de a te considera buricul pământului făcând ca totul să convergă spre tine, spre interesele,

satisfacțiile personale ca și când nimic altceva nu ar mai exista.

Multe probleme și chiar tragedii ar putea fi evitate în familii, dacă ar fi existat aici mai puțin egoism. De exemplu, un soț complet acaparât de satisfacerea ambițiilor profesionale sau politice, își petrece timpul departe de casă, în călătorii, în întâlniri. Atunci când ajunge acasă, obosit, preocupat, își îmbrățișează distrat soția și nu o întreabă nici măcar ce mai face, ce griji are sau ce dorește. Atât de preocupat de propriile afaceri, el nu vede că ea este pe cale să se schimbe fiind deopotrivă de obosită, de plictisită, dorindu-și un alt mod de viață. Și atunci când ajunge acasă într-o seară, descoperă cu stupefacție că soția sa a plecat și nu înțelege de ce. Ce va face atunci acest soț orb? Va merge să consulte o clarvăzătoare ca să vadă dacă soția va reveni! El putea vedea tot ce risca să se întâmple, dar nu a văzut nimic, iar acum o clarvăzătoare trebuie să vadă în locul lui!

În alte cazuri, tatăl și mama, ocupați cu problemele lor, nu observă deloc ceea ce se petrece cu copiii lor, până în ziua când descoperă înspăimântați că, în loc să meargă la școală, aceștia colindă pe străzi sau la filme, fură sau se droghează... Dacă ar fi fost mai puțin egoiști, ar **h** simțit pericolele ce le amenințau copiii.

Desigur, ascultându-mă spunând că, pentru a deveni clarvăzător, trebuie să te ocupi de alții, sunteți dezamăgiți, sperând altceva. Ei bine nu, metoda pe care v-o dau aici este cea mai bună, cea care vă poate fi cu adevărat folositoare: aceea de a-i asculta pe ceilalți, de a-i înțelege, de a-i respecta și chiar de a-i iubi, dacă puteți. În acest fel deveniți cu adevărat ageri, intuitivi.

Atunci când un copil este foarte mic, el nu are alte preocupări decât să se hrănească, să atingă și să-și însușească obiectele înconjurătoare, să atragă atenția asupra sa și, de îndată ce nu obține ceea ce dorește, el strigă, plânge, bate din picioare. Copilul este un mic monstru de egoism. Da, dar la această vârstă este normal, este natural. Adulții, tatăl, mama înțeleg că nu îi pot cere altceva. Dar dacă se comportă la fel atunci când este mai mare, va fi certat, primește chiar câteva palme, fiindcă trebuie să se schimbe și să înceteze să se mai gândească numai la sine. Mai târziu va simți nevoia de a forma un cuplu, de a avea copii... De ce Inteligența Cosmică a aranjat astfel lucrurile? Pentru a-i face pe oameni să se ocupe de alte ființe decât ei înșiși, începând cu soțul, cu soția, și mai întâi cu copiii. Dar oare câți au

înțeles lecția pe care vrea să le-o dea Inteligența Cosmică? câți sunt capabili să uite cu adevărat de ei înșiși pentru a se gândi măcar numai la familia lor?

Cât despre aceia care au reușit, trebuie să știe că acest cerc al familiei nu este un scop de atins. Scopul constă în a te gândi la colectivitate. Desigur, cercul familial este începutul colectivității: familia îl ajută pe individ să iasă din sine; dar, la rândul ei, nu trebuie să-l limiteze, să-l acapareze în întregime. Fiecare individ trebuie să meargă mai departe, să aibă o viziunea mai largă și să încerce să se gândească la marea familie a omenirii. La fel cum își iubește propria familie, discipolul trebuie să se străduiască să iubească toate celelalte ființe ca și cum ar face parte din acea familie. Atunci el simte cum se trezește o altă conștiință, o altă viziune, el devine clarvăzător, un adevărat clarvăzător.

Omul obține adevărata clarvedere numai atunci când inima sa începe să iubească. Da, adevărata clarvedere, adevărații ochi se află în inimă; și în intelect, dar mai mult în inimă. Ce vedeți la persoana iubită? Lucruri pe care de obicei nimeni nu le vede. Se spune că iubirea te face orb. Nu, iubirea deschide ochii. Bărbatul care iubește o femeie o consideră asemănătoare cu o divinitate... și să nu îi spuneți cumva că se înșală! De altfel, oare ele se înșală într-adevăr? În aparență, da. Dar în realitate dacă cineva pare că exagerează în privința frumuseții ființei iubite, înseamnă că el o vede așa cum Dumnezeu a creat-o la origine, sau așa cum **v** a fi la sfârșitul evoluției sale, când va reveni în sânul Divinității.

Nu s-a înțeles încă bine puterea măreață a iubirii: iubirea este aceea care deschide ochii. Dacă cineva dorește să devină clarvăzător, trebuie să înceapă cu iubirea. Trebuie să strige asemenea orbilor din Evanghelii: „Fie-ți milă de noi, Doamne!” Iar într-o bună zi lumina cosmică va veni și va întreba: „Ce vrei să fac pentru tine?”

— Să-mi deschizi ochii!

— Bine”. Iar ochii vi se vor deschide.

Articol VII. Cap. 7 – Mesajele cerului

Mulți oameni se plâng: „Eu mă rog, cer ajutorul Cerului, dar nu primesc niciun răspuns, Cerul nu mă aude, nu mă ascultă”. Nu, deloc, ei înșiși nu știu să asculte răspunsurile.

Trebuie să știm că în organismul nostru psihic se produc

aceleași fenomene ca în organismul nostru fizic. Acela care respiră un aer viciat, care se hrănește cu o mâncare stricată, introduce în organismul său impurități pe care acesta nu ajunge să le elimine, iar schimburile nu se mai fac corect între corpul său fizic și forțele naturii. În același fel, acela care nu-și controlează niciodată gândurile, sentimentele și faptele, introduce impurități în organismul său psihic iar aceste impurități formează un ecran opac între el și lumea divină; evident, în acel moment, comunicațiile sunt întrerupte.

Lumea divină răspunde la întrebările noastre, ne trimite mereu mesaje, dar trebuie să ne pregătim să le primim, iar a ne pregăti înseamnă să ne ameliorăm modul de viață lucrând asupra gândurilor, sentimentelor și faptelor noastre pentru a le purifica. Câte persoane care-și închipuiau că au auzit vocea Cerului au căzut pradă celor mai mari rătăcirii! Fiindcă vocea Cerului a trecut prin prisma deformată a naturii lor inferioare. Am întâlnit atâtea cazuri în viața mea! Cazuri cu adevărat îngrozitoare: persoane care au venit să îmi spună sau să îmi ceară din partea Cerului lucruri complet lipsite de sens. Și mi-a fost imposibil să le scot aceste idei din cap: Cerul le trimitea, iar eu trebuia să ascult ordinele Cerului pe care ele mi le transmiteau. Desigur, cum eu nu ascultam deloc, ele se încăpățâneau până aproape chiar să-și piardă mințile. Eram trist să le văd astfel, dar ce era de făcut? Pentru alții era mai puțin grav, vocile Cerului nu cereau nimic extravagant iar eu surădeam lăsându-le impresia că îi credeam.

Eu v-am spus deja, regiunea inferioară a lunii este o regiune fumurie, cea a iluziilor, a rătăcirilor. Or, tocmai cu această regiune inferioară a lui Iesod sunt în legătură un mare număr de așa ziși mediumi, vindecători, radiesteziști, clarvăzători etc. Eu nu spun că aceștia nu posedă nicio capacitate, dar ceea ce critic la majoritatea lor, este pretenția lor. Imediat ce-și descoperă cel mai mic har în acest domeniu, în loc să-și spună că trebuie să lucreze pentru a dezvolta această înzestrare, ei aleargă în stânga și în dreapta pentru a face previziuni și a transmite mesajele Cerului. Unii dau chiar data sfârșitului lumii și îi avertizează pe conducătorii statelor!

Îmi veți spune: „Dar de ce nu credeți că unele ființe primesc cu adevărat mesaje de la Domnul? Ba da, eu cred, numai că atunci când compar toate aceste mesaje adresate, se pare, de Dumnezeu însuși, sunt obligat să constat cât sunt de contradictorii. Sunt de acord că ele

vin de la Dumnezeu însuși, numai că există mai degrabă impresia că ele vin de la mai multe divinități și, după cum știți, există atâtea entități în planul astral care doresc să joace acest rol! Ființa care nu are discernământ este pierdută, ea cade în capcana lor. Dacă ar fi fost Dumnezeu însuși care vorbea prin gura acestor mesageri, mesajele ar fi avut măcar același conținut, același stil, aceeași înțelepciune, ar fi dat același gen de sfaturi. Dar iată că unora Domnul le adresează cuvinte mărețe, sublime, iar altora El le povestește niște istorioare puerile, ridicole sau chiar lipsite de sens... și ne este rușine pentru El!

Toți acești profeți, mediumi, vindecători și mesageri ai Cerului ar fi mai bine inspirați dacă ar începe să se instruiască puțin pentru a primi mai bine mesajele și a avea un mai mare discernământ, înainte de a vorbi sau acționa în numele Domnului, ar trebui să verifice de unde vine vocea care le vorbește. Înainte de a dori să îi instruiască sau să îi vindece pe alții, este de preferat să te instruiești pe tine însuși, fiindcă dacă nu ai studiat cum trebuie, este foarte ușor să cazi în plasa iluziilor și să faci greșeli. Chiar și cursurile științei oficiale sunt absolut necesare în anumite cazuri. De exemplu, cursurile de medicină. Fiindcă este foarte periculos să începi să vindeci oamenii, crezând că ai primit dintr-odată un har de vindecător. Desigur, există ființe care, datorită practicării unor anumite virtuți și a unei iubiri imense pentru oameni, au dobândit un magnetism ce le permite să acționeze benefic asupra stării lor fizice, dar acestea sunt rare. Acela care dorește cu adevărat să îi vindece pe oameni trebuie să înceapă prin a urma studii de medicină, altminteri riscă să îi îmbolnăvească și mai mult pe aceștia. Eu nu vreau să spun desigur că medicina oficială este ideală, deoarece în cercetările sale, ea nu depășește adesea corpul fizic, dar cunoștințele pe care le oferă sunt indispensabile. Dacă doriți apoi să mergeți mai departe și să vă orientați cercetările în alte domenii mai subtile, mai spirituale, este foarte bine, dar să nu începeți să vindecați oamenii fără vreun studiu sau o cercetare prealabilă. Iar vocile care îi împing pe unii în acest sens nu vin deloc de la Cer.

Diferitele discipline prescrise de religiile întregii lumi (izolare, post, abluțiuni, rugăciune) au ca rol pregătirea ființelor pentru a primi în bune condiții curenții și mesajele Cerului. Desigur, în realitate nu actul de a posti sau a te izola este esențial în sine. Esențial este de a efectua o lucrare interioară de curățare, de purificare: a-ți ameliora

gândurile, sentimentele și faptele. Acela care nu s-a decis să îndeplinească această lucrare ar face mai bine să nu se ocupe de spiritualitate, altfel va deveni un pericol pentru sine însuși și pentru alții. Atât timp cât nu te-ai eliberat de toate prejudecățile, de toate ideile preconceptuate, de toate tendințele inferioare, nu există nimic mai rău decât să te consideri un mesager al Cerului, un instrument al Cerului. S-au văzut oameni care au devenit astfel călăii familiei lor sau chiar ai poporului lor. Numai acela care este cu adevărat pur și dezinteresat poate pretinde că este un mesager al Cerului.

Totul în natură scoate în relief această lege: calea trebuie eliberată pentru ca viața să circule, pentru ca lumina să pătrundă, pentru ca acești curenți celești să circule. De ce pietrele prețioase au atâta valoare? Fiindcă ele sunt transparente, fiindcă lasă lumina să treacă... Iar dacă natura a reușit să lucreze atât de formidabil asupra unor materiale, afinându-le, purificându-le, colorându-le pentru a face din ele aceste minuni pe care le admirăm astăzi: cristalul, diamantul, safirul, smaraldul, topazul, rubinul, de ce ființa umană nu ar reuși să facă aceeași lucrare în sinea sa? Ce sunt rugăciunea și meditația? Activități datorită cărora omul ajunge să purifice și să ilumineze totul în sine până în ziua în care va deveni ca o piatră prețioasă. Iar Dumnezeu, care apreciază pietrele prețioase, le va așeza în coroana sa. Desigur, este simbolic, dar absolut adevărat. Câți dintre voi se gândesc că au de îndeplinit această lucrare: să devină o piatră prețioasă? Nu foarte mulți.

Să nu mai vorbim despre majoritatea oamenilor: pentru ei esențialul constă în reușita materială, în a trăi toate plăcerile, în a-și satisface ambițiile, iar purificarea este pe ultimul loc. Ei își petrec vremea înnegurându-se, murdărindu-se, iar apoi sunt uimiți că se află în stări jalnice. Foarte simplu, fiindcă trăiesc o viață impură, și nu știu să facă vreo diferență între ceea ce este pur și impur. Și totuși, este primul lucru ce trebuie cunoscut înainte de a face o selecție. Toată lumea face zilnic o selecție, înlăturând în cazul hranei oasele, pielea, sâmburii sau o altă parte necomestibilă din alimente. Ei bine, trebuie învățăm să o facem deopotrivă pentru această altă hrană care sunt gândurile și sentimentele, astfel ca să eliminăm toate elementele de egoism, de agresivitate, de nedreptate. Iată sarcina cea mai importantă pentru discipol, și din moment ce constituie sarcina cea mai importantă,

trebuie să îi consacram zilnic mult timp. Restul nu are nicio importanță comparativ cu problema selecției propriilor gânduri și sentimente. Fiindcă toate activitățile vă vor fi pervertite atât timp cât această problemă nu a fost corect rezolvată.

Toți aceia care nu lucrează cu adevărat să transforme modul lor de viață, care continuă să se lase atrași de dorințele lor inferioare, fără să facă nimic ca să le stăpânească, chiar dacă solicită Cerului să îi lumineze, răspunsul care îl vor primi va fi mincinos. Veți replica că anumiți clarvăzători care au un har real duc totuși o viață dezordonată. Da, este adevărat, în alte încarnări au făcut cu siguranță eforturile necesare pentru a dezvolta această calitate, și chiar dacă acum s-au destins, ei o posedă încă, fiindcă nu poți pierde de azi pe mâine o capacitate pe care ai dobândit-o după multă muncă; dar dacă nu se vor îndrepta, ei o vor pierde. Acest lucru este adevărat și pentru celelalte înzestrări sau calități. Dacă doriți să le păstrați, nu trebuie să trăiți oricum.

Cerul ne vorbește zilnic, ne trimite mesaje, dar aceste mesaje, care sosesc dintr-un spațiu în care materia este extrem de subtilă, trebuie să străbată toate straturile impure pe care le-am acumulat în jurul nostru, și ele suferă deformări. Luați un băț, introduceți-l într-un vas cu apă cu pereți transparenți și observați: exact în locul în care pătrunde în apă, bățul pare frânt. Diferența de densitate dintre aer și apă este cea care produce acest efect de deformare. La fel se întâmplă și în planul psihic: cu cât lucrurile trebuie să coboare într-o materie densă, cu atât mai mult ele vor fi deformate. Pentru a le cunoaște așa cum sunt în realitate, trebuie să te poți ridica cu ajutorul gândului până la lumea subtilă din care ele au provenit. O minte greoaie nu poate primi adevărurile sublimale ale Cerului.

Străduiți-vă deci să vă purificați, să vă curățați, să vă înnobilați: în acel moment, și numai în acel moment, veți primi răspunsuri clare, limpezi, adevărate din partea Cerului. Altminteri, există atâtea riscuri de erori încât este mai bine să nu ascultați ceea ce primiți. Chiar dacă lumea contemporană a așezat intelectul, planul fizic, materia pe primul loc, multe ființe posedă în realitate o anumită înzestrare mediumnică, o anumită clarvedere, și este adevărat că ele captează elemente din lumea invizibilă; dar acestea sunt elemente foarte amestecate în care este mai bine să nu te încrezi. Numai puritatea, noblețea, armonia pe

care un medium le emană îi pot confirma acestuia autenticitatea.

Articol VIII. Cap. 8 – Lumina vizibilă și lumina invizibilă: svetlina și videlina

Atunci când citim cartea Facerea, descoperim că primul eveniment al creației a fost apariția luminii. În prima zi Dumnezeu a spus: „Să fie lumină!” Lumina a fost deci întâia suflare pe care Domnul a scos-o din haos. În a doua zi Dumnezeu a separat apele din înalt de apele de jos. În a treia zi, El a adunat apele într-un singur loc pentru a face loc pământului, astfel ca acesta să dea semințe. Iar în a patra zi a creat soarele, luna și stelele... Dar care este atunci lumina creată în prima zi, dacă soarele nu exista încă? Era lumina primordială care nu este cea a soarelui pe care îl vedem și datorită căreia avem și noi posibilitatea de a vedea.

Există deci în realitate două feluri de lumină: lumina vizibilă și lumina invizibilă care este chintesența creației. Unele limbi dau de altfel acestor două feluri de lumină o denumire diferită. De exemplu, în limba bulgară, există două cuvinte: „svetlina” și „videlina”. Cuvântul „svetlina” definește lumina fizică și este format pe rădăcina verbului care înseamnă a străluci. Cuvântul „videlina” denumește lumina spirituală și este format pe rădăcina verbului care înseamnă a vedea. Fiindcă numai lumina spirituală ne poate oferi adevărata viziune. Și fiindcă lumea a fost creată prin ea, ea este aceea care ne descoperă secretele creației.

În a patra zi, în momentul în care Dumnezeu a creat soarele, luna și stelele, a apărut deci svetlina care nu este decât o manifestare mai materială a lui videlina. Iar soarele, care nu este în realitate o minge de foc așa cum ne închipuim, ci o entitate vie, o creatură dotată cu conștiință, primește această lumină subtilă, invizibilă, videlina, și o transformă în lumină vizibilă, svetlina, datorită căreia el luminează universul. Videlina este aceea care, materializându-se, produce svetlina, lumina fizică.

Cum această lumină, videlina, este chiar materia creației, ea este difuzată peste tot de-a lungul spațiului și pătrunde în orice lucru. Omul nu o vede încă, nu o simte fiindcă nu este încă destul de dezvoltat spiritual pentru a percepe o realitate atât de subtilă, dar concentrându-se adesea asupra acestei lumini, meditănd asupra ei, el își poate afina într-atât percepțiile încât nu numai că începe să o simtă,

dar o atrage la el și încet-încet ea îi impregnează întreaga ființă.

Hristos a spus: „Eu sunt lumina lumii”. Lumina lumii este soarele. Dar Hristos este mai mult decât soarele, și în acest caz trebuie să înțelegem că, dincolo de lumina vizibilă a soarelui fizic, există o altă lumină care este adevărata lumină a soarelui, spiritul soarelui: videlina. Despre această lumină vorbea Iisus și cu ea se identifica. La fel cum lumina materială, svetlina, ne permite să vedem obiectele din planul fizic cu ochii noștri fizici, lumina interioară, lumina lui Hristos, videlina, ne dă acces la lumea divină. Trebuie să învățăm ce reprezintă această lumină, cum să trăim cu ea, în ea, să lucrăm zilnic ca să îi simțim infimele particule și să le condensăm în noi, până în momentul în care vom fi capabili să le proiectăm ca pe niște raze asupra obiectelor și ființelor lumii invizibile, care ne vor apărea atunci în realitatea lor sublimă.

La originea, la începutul oricărui lucru, se găsește lumina. Iar lumina este Hristos, Spiritul solar. Spiritul lui Hristos se manifestă mai întâi în sefirotul Hohmah, prima slavă. El este Cuvântul despre care Ioan spune în Evanghelia sa că „nimic nu a fost făcut fără el”. El se manifestă sub un alt aspect în sefirotul Tiferet, soarele. Tiferet își are deci rădăcinile în Hohmah unde strălucește videlina, lumina divină.

Dimineăta, atunci când mergeți la răsăritul soarelui, gândiți-vă că legându-vă de el, vă legați de spiritul său. Da, de spiritul soarelui care este spiritul lui Hristos, o emanație a lui Dumnezeu însuși. Nu este îndeajuns să vă expuneți la soare, să-l priviți: pentru a intra cu adevărat în legătură cu chintesența luminii sale, trebuie ca spiritul vostru să se poată expune, să se lege de el, să fuzioneze cu el. În momentul în care vă cufundați în lumea luminii, câteva particule din această lumină pătrund în voi și primiți revelația splendorii divine.

Articol IX. Cap. 9 – Gradele superioare ale clarvederii

V-ați gândit oare că, pentru a putea vedea tot ceea ce există în jurul nostru, trebuie ca razele luminoase să atingă obiectele sau ființele pentru a ni le face vizibile? Unii au numit soarele lampa universului pentru a exprima ideea că datorită lui lumea este luminată și vedem tot ceea ce ne înconjoară. Iar atunci când nu putem fi luminați de soare, avem nevoie de o altă sursă de lumină: becuri electrice, lumânări, lanterne, faruri...

Obiectele nu sunt deci vizibile decât în măsura în care lumina

cade asupra lor și le luminează, aceasta constituind atât o lege a lumii fizice cât și a lumii spirituale. Dar în lumea spirituală nu există lămpi pe care să le putem aprinde așa cum facem cu lampa de pe scară sau cu cea din camera noastră. Dacă dorim să vedem ceva aici, trebuie să proiectăm o lumină din noi înșine. Iată de ce foarte puține ființe sunt capabile să vadă în planul spiritual: fiindcă ele așteaptă ca obiectele să fie luminate. Ele însele nu știu să proiecteze acele raze care le vor permite să vadă. În realitate, toate obiectele din planurile astral, mental, causal etc emit lumină, dar radiația lor nu poate fi captată de ochii noștri fizici. Depinde deci de noi ca să ne dezvoltăm organele noastre subtile, să aprindem lămpile noastre interioare pentru a proiecta raze care, atingând suprafața obiectelor sau creaturilor, le vor face vizibile.

Există mai multe forme de viziune ce poartă diferite denumiri în funcție de planurile la care se referă. La nivelul cel mai înalt se manifestă viziunea spiritului denumită intuiție. Desigur, această viziune nu este materială, iar adesea omul nu conștientizează faptul că vede. Dar în realitate, el vede. Atunci când primește deodată revelația unui adevăr superior, divin, înseamnă că a reușit să proiecteze foarte departe, foarte sus, din el însuși raze care îl fac să vadă în univers legi, corespondențe, o structură. Lumina spiritului este aceea care face să strălucească realitatea divină și permite să fie înțeleasă.

La un alt nivel, viziunea se numește senzație, deoarece senzația vine deopotrivă de la un fel de radiație pe care o proiectați asupra obiectelor sau a creaturilor. Din moment ce le simțiți, vibrați la unison cu ele, conștientizați existența, prezența lor, și este ca și cum le-ați vedea.

În sfârșit, există o a treia formă de viziune care constă în a sesiza, în planul eteric, în planul astral, existența licăririlor, a culorilor, a obiectelor, a entităților care se deplasează. Dar, aceia care au aceste viziuni nu înțeleg în general ceea ce văd, nu știu să interpreteze, ei trebuie ajutați, sau dacă interpretează, adesea fac greșeli. Deci, acest talent de prezicător nu folosește prea mult, deseori el oprind ființele din evoluția lor.

Există deci grade și grade ale viziunii. Gradul cel mai înalt este intuiția, care este totodată o înțelegere și o senzație a lumii divine. De aici trebuie început și apoi, înarmați cu această înțelegere și cu această

senzație superioare, să coborâm până la viziunea planurilor eteric și astral pentru a le străbate și a le studia.

În realitate, putem spune că există două școli: una care învață dezvoltarea clarvederii începând cu planurile inferioare pentru a ajunge progresiv până la viziunea celestă, și o alta care învață să te îndrepti mai întâi către Cauza Primordială, Sursa vieții, Dumnezeu Însuși, pentru a coborî apoi spre materie. După părerea mea, este de preferat această metodă: ea comportă mai puține pericole deoarece, atunci când gândul și inima voastră sunt concentrate asupra Domnului, El este acela care vă permite să cunoașteți toate regiunile universului și să lucrați acolo fără riscuri. Și chiar dacă doriți să cunoașteți Infernul și spiritele care locuiesc aici, Dumnezeu Însuși vi le va arăta sub protecția sa.

Veți spune. „Dar de ce ne vorbiți despre cunoașterea Infernului?” Pentru a ajunge în vârful evoluției, marii Inițiați sunt obligați să coboare până în Infern. Dacă evită Infernul de frica a ceea ce îi amenință, ei au lacune, nu posedă cunoașterea totală a creației. Desigur, înainte de a coborî, ei trebuie să fi dezvoltat anumite calități indispensabile: cunoașterea, forța, stăpânirea de sine... și mai ales să posede o aură puternică care să îi ocrotească. Spiritele inferioare și chiar demonii tremură în fața Inițiatului fiindcă simt că el posedă focul, fulgerul. De aceea stau la distanță în timp ce el străbate aceste regiuni în care îi sunt revelate natura și manifestările răului, legile kharmei și pedepsele aplicate creaturilor care au încălcat regulile divine, Iisus Însuși a coborât în Infern unde a eliberat unele suflete.

Aceia care doresc să dezvolte clarvederea începând cu planurile inferioare folosesc adesea droguri pentru a excita anumiți centri psihici și este foarte periculos. Mai întâi, aceste droguri atacă sistemul nervos, și apoi, creaturile care locuiesc în regiunile planurilor eteric și astral nu doresc să fie văzute și observate, fiind deseori foarte ostile acelora care îi deranjează. De aceea ele fac totul pentru a-i rățăci și tulbura, pentru a-i obliga să se întoarcă înapoi. Mii de persoane cad victime astfel câtorva crâmpoșe de cunoștințe pe care le-au extras din cărți. Aceia care caută să pătrundă în aceste regiuni fără să fi dezvoltat mijloace de apărare eficace precum lumina și stăpânirea de sine, sunt expuși nu numai unor puteri dușmănoase, dar sunt încetiniți și în evoluția lor.

Un adevărat Inițiat știe că lucrând neobosit ca să se purifice, să dezvolte înțelepciunea, iubirea, stăpânirea de sine, va atinge într-o bună zi culmea. Iar de îndată ce a ajuns în vârf, materia ființei sale este atât de purificată încât ea se impregnează chiar din chintesența Sufletului Universal. Această chintesență unde totul se înregistrează îi oferă posibilitatea de a vedea și simți ceea ce dorește să cunoască. Astfel, prin lucrarea sa, el a obținut puterea dar deopotrivă și clarvederea.

De altfel, se observă bine, clarvederea mediumurilor se limitează mereu mai mult sau mai puțin la planul astral, ea fiind incapabilă de a pătrunde misterele universului. Atunci când se cere unui medium să atingă regiuni foarte îndepărtate pentru a răspunde unor întrebări de ordin spiritual, cosmic, de multe ori el nu este capabil. Ei bine, o clarvedere ce nu poate servi la înălțarea ființei umane nu are nicio valoare pentru un adevărat spiritualist. De aceea el nu se oprește deloc, și parcurge aceste regiuni ale planului astral chiar cu ochii închiși.

Înțelegeți-mă bine, fiindcă acestea sunt lucruri foarte serioase: înainte de a vă lansa în tot felul de experiențe psihice ce pot să fie foarte periculoase pentru voi, exersați-vă mai întâi stăpânirea de sine, supravegheați-vă dorințele, aspirațiile. În acel moment, sunteți siguri că, chiar expuși pericolelor, veți ști să vă apărați. Dar dacă nu v-ați exersat, veți fi vulnerabili, nu vă va mai rămâne decât să strigați, să vă plângeți peste tot de ceea ce vi s-a întâmplat. Primesc atâtea scrisori de la oameni care îmi povestesc că sunt urmăriți de monștri, că trăiesc în Infern și, evident, se întreabă cum li s-au întâmplat toate acestea. Și totuși este simplu: căutând să pătrundă în lumea astrală pentru motive „nu prea catolice”, curiozitatea, poftele nemăsurate, ei au atras entități care îi fac să trăiască cu adevărat în Infern. Fiindcă acesta este Infernul: lumea astrală inferioară.

Discipolul este învățat la Școala Divină că trebuie să se preocupe mai întâi să posede rădăcini solide, fără de care va fi expus cutremurelor de pământ, tornadelor, cicloanelor. Or, adevăratele rădăcini ale omului se află în Cer, de aceea discipolul trebuie mai întâi să se lege de Creator, de lumina pură celestă, pentru a-și fixa în profunzime rădăcinile sale în lumea divină. Astfel, atunci când va coborî pentru a explora alte regiuni, va avea un punct de sprijin atât de

solid, va fi legat atât de bine de Cer încât nicio forță ostilă nu va fi capabilă să îl zdruncine. Da, esențialul constă în a-ți fixa profund propriile rădăcini în Cer.

Începeți deci prin a vă dezvolta în lumea spiritului și a sufletului, și numai după aceea, veți coborî în planul astral pentru a vedea spiritele naturii și toate entitățile care lucrează aici. Atunci nu va mai exista vreun pericol, toți aceia care nu doresc să fie văzuți, cărora nu le place să fie observați, nu pot face nimic împotriva voastră: ei văd că sunteți o putere, ceva formidabil și atunci, nu numai că nu îndrăznesc să se măsoare cu voi, dar încep chiar să vă asculte și, datorită ajutorului lor, veți putea efectua mari lucrări spirituale.

Eu v-am spus deja, voi sunteți aceia care, prin viața voastră spirituală, trebuie să proiectați lumina ce vă va permite să vedeți obiecte și creaturi din lumea invizibilă. Dacă această lumină este întunecată de gândurile și sentimentele voastre inferioare, nu veți vedea niciodată decât ceea ce corespunde acestor gânduri și sentimente. Clarvederea este acordată fiecăruia în funcție de gradul său de evoluție, iar dacă vă împotmoliți încă în regiunile inferioare ale planului astral, nu veți întâlni decât entități care populează aceste regiuni, turme de animale care mișună, monștri care se sfâșie, animale sălbatice care se devorează, și veți suferi.

Nu trebuie să vă închipuiți că, dacă un bărbat sau o femeie posedă calități mediumnice, poate avea acces la toate regiunile lumii invizibile. Nu, în clarvedere există grade ce corespund gradului de puritate pe care clarvăzătorul a reușit să-l atingă: cu cât se purifică, cu atât mai mult el vede regiunile celeste. Iată de ce nu este de dorit să devii clarvăzător dacă nu ești pur și capabil să te stăpânești.

Dacă doriți să intrați în comunicare cu entitățile celeste, să vedeți splendoarea divină, trebuie să vă purificați, să vă lărgiți conștiința și să lucrați pentru cel mai înalt ideal: fraternitatea între oameni, împărăția lui Dumnezeu. În acel moment, emanațiile voastre vor deveni pure, vibrațiile voastre mai subtile, și nu numai că spiritele luminoase vă vor lăsa să ajungeți până la ele, dar vor veni să vă viziteze, fiindcă vor găsi în voi hrana lor.

Nu veți dezvolta adevărata clarvedere decât ridicându-vă până pe culmea ființei voastre: Eul vostru Superior. În fiecare zi, gândiți-vă că ajungeți să vă ridicați până la el, că vă identificați cu el: rămâneți

acolo în vârf, și de acolo de sus cuprindeți cu privirea universul... Cum Eul vostru Superior poate pătrunde peste tot, poate cunoaște tot, multe lucruri pe care le-ați întrezărit fără a le conștientiza vor ajunge încet-încet să coboare până în conștiința voastră, și veți fi uimiți de tot ceea ce veți capabili să descoperiți și să înțelegeți dintr-odată.

Cea mai bună viziune este aceea oferită de ochii spiritului. Desigur, la început, nu veți vedea nimic în aparență, nu veți sesiza nimic, dar veți pregăti calea adevăratei clarvederi.

Articol X. Cap. 10 – Ochiul spiritual

Multe necazuri ce li se întâmplă oamenilor provin din faptul că ochiul lor interior nu i-a prevenit de pericolele ce îi pândeau luând o anumită decizie, aventurându-se într-o anumită acțiune. Ei au pornit liniștiți fără să observe nimic și s-au aruncat direct în greutate. Dacă ar fi știut să-și dezvolte ochiul interior, acesta i-ar fi avertizat, fiindcă acest ochi numit uneori al treilea ochi este ca un radar: el trimite unde care, întorcându-se, ne previn de obstacolele ce ni se arată în cale. Dar acest radar este adesea în pană fiindcă viața dezordonată pe care am dus-o se opune bunei sale funcționări.

Este adevărat că există cazuri când acest ochi spiritual, chiar dezvoltat, nu ne previne: atunci când anumite evenimente sunt determinate dinainte de karmă, de cei Douăzeci și patru de Bătrâni, și care trebuie obligatoriu să se împlinească. Deci, chiar dacă le vedem sau le simțim venind, nu le putem evita. Dar altfel, dacă am știut în general să îi pregătim terenul, acest ochi spiritual are rolul de a ne ajuta, de a ne avertiza și mai ales de a ne ghida. Da, dar cu condiția să fie eliberat de toate straturile întunecoase, de toate acele materiale fluidice ce s-au depus pe el. Nu este vorba despre elemente fizice, ci de emanații fluidice formate de persoana respectivă însăși, prin modul ei de viață, ce s-au acumulat în jurul ei și care o împiedică să vadă limpede, asemenea unui vâl de ceață sau a unui nor de praf.

Numai puritatea ne permite să dezvoltăm intuiția. De aceea, în învățământul nostru, acordăm o atât de mare importanță purității: a trăi o viață pură, a ne hrăni cu alimente pure, a respira un aer curat, a avea gânduri curate, sentimente curate. Iar dacă ne îndreptăm mereu spre soare, o facem fiindcă el este întruchiparea purității. Pe pământ nu veți întâlni adevărata puritate, nici chiar în izvoare sau în cristalul de stâncă. Numai lumina soarelui se apropie de puritatea absolută,

deși atunci când ajunge la noi după ce a străbătut atmosfera terestră, ea este deopotrivă încărcată cu numeroase influențe ce i-au alterat strălucirea.

Lumina divină este comparabilă cu un fluviu care izvorăște din munți: la izvoare este curat, dar pe măsură ce coboară în văi, în câmpii, primește tot felul de resturi, coji de legume sau fructe aruncate de locuitorii acelor regiuni, iar atunci când ajunge la nivelul mării există o mare diferență comparativ cu puritatea ce o avea la izvor! Aproape la fel se întâmplă și cu razele de soare: soarele este un izvor, el face să țâșnească lumina sa, dar circulând prin spațiu pentru a ajunge la noi, razele sale sunt obligate să străbată zone poluate; de aceea, atunci când ajung pe pământ, ele nu mai sunt atât de pure ca atunci când au țâșnit din soare. Adevărata puritate o veți găsi numai în înalt, la izvor. Desigur, o puteți căuta în apa unui lac, în albastrul cerului, în fulgii de zăpadă ce sunt o reflectare îndepărtată, foarte îndepărtată, a purității celeste; dar adevărata puritate, nu o veți găsi decât înălțându-vă zilnic cu ajutorul gândului către regiunile luminii divine.

Întregul destin al omului depinde de puritatea ochiului său interior. De îndată ce ați făcut o greșală, ați încălcat legile divine, viziunea voastră spirituală se întuneacă, nu mai sunteți nici avertizați sau călăuziți, trăiți complicații de nedeslușit, încercați să conștientizați în sfârșit această legătura ce există între conduita voastră zilnică și claritatea viziunii voastre. Acela care se decide să ducă o viață curată, cinstită, nobilă, se purifică: organele sale subtile încep să funcționeze și astfel, bine ghidat, bine condus, el regăsește izvoarele, câmpiile, lacurile, pășunile și munții adevăratei sale Patrii.

Mari secrete sunt ascunse în această fraza a lui Iisus: „De va fi ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminat”. Mulți au crezut că este vorba despre ochii corpului fizic, dar din punct de vedere fiziologic, este o absurditate: starea corpului nu depinde deloc de cea a ochilor, ochii fizici nu pot nici purifica, nici murdări corpul, este lipsit de sens; dimpotrivă, ochii depind de starea corpului și, mai precis, de puritatea sângelui. Mai mult, Iisus nu a vorbit despre ochi, ci despre un ochi: „De va fi ochiul tău curat.”... Este deci clar că el nu a vorbit despre ochii fizici, ci despre acel ochi spiritual care îl sfătuiește pe om, care îi spune pe unde să treacă, cu cine să se întrețină, cum să acționeze, cum să se hrănească în planul fizic, și mai ales în planul psihic, pentru a evita

să-și amestece sângele, gândurile, sufletul său cu elemente impure și nocive. Acest ochi îl menține deci în stare de puritate, iar în acest sens putem spune că ochiul acționează asupra corpului.

Acela care are ochiul curat începe cu adevărat să vadă, să simtă, să înțeleagă, și permite curenților veniți din lumea divină să pătrundă în corpul său și să îl purifice. Atunci când toate straturile opace care îl pot întuneca s-au împrăștiat, acest ochi stabilește un adevărat contact cu Cerul pentru a lăsa să treacă lumina divină. Și cum lumina are mereu o putere purificatoare, dacă știm cu adevărat cum să ne expunem razelor sale, acestea sunt capabile să alunge toate impuritățile din noi. „De va fi ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminat”, adică dacă ochiul este curat, întreg corpul se va găsi în lumină.

Deci ochiul spiritual despre care vorbea Iisus este acel organ, sau acea capacitate datorită căreia putem avea viziunea Cerului și a creaturilor care îl populează. Acest creaturi sunt modelate din lumină, din ele emană parfumuri îmbietoare, întreaga lor ființă cântă și propagă o simfonie de nedescris... Secretul de a obține această viziune sublimă este acela de a lucra fără încetare asupra noastră înșine, de a ne degaja de tot ceea ce ne poate întuneca, degrada, de a întreține gânduri curate, sentimente curate, activități curate, și într-o zi vom avea viziunea clară a ceea ce reprezintă viața în Cer și a ceea ce trebuie să fie ea pe pământ. Prin acest ochi spiritual, care este intermediarul dintre noi și Cer, o întreagă viață a Cerului se reflectă pe pământ. Fiindcă nu intelectul este acela care poate oferi soluții tuturor problemelor pe care și le pun oamenii, ci contemplarea vieții divine. Deci datorită purității vom putea realiza rugăciunea lui Iisus: „precum în Cer așa și pe pământ”.

Atunci, dacă sunteți înțelepți, cumpătați, atenți, veți începe această lucrare în voi înșivă și din ce în ce mai mult limpezimea va veni, ochiul vostru interior se va purifica, tot ceea ce îl învăluie se va destrăma și veți putea vedea, simți, înțelege și contempla acea lume divină în care am trăit, de unde venim și care este adevărata noastră patrie, acea patrie a cărei amintire aproape că am uitat-o... De acum înainte, trebuie să începem să ne îndreptăm privirea spre această lume a splendorii și a perfecțiunii absolute, să o contemplăm fără încetare pentru ca ea să se înregistreze încet-încet până în profunzimile ființei

noastre și chiar pe corpul nostru fizic pentru ca acesta să poată vibra deopotrivă la unison cu lumea divină.

Auzim adesea afirmația că Biserica a inventat morala pentru a domina și exploata poporul credul și neștiutor. Desigur, în numeroase cazuri, clerul a pus religia în slujba unor interese și pasiuni condamnabile. Dar adevărata religie, adevărata morală nu sunt bazate pe profit: ele se bazează pe o știință profundă a cauzelor și consecințelor fiecărui gând, fiecărui sentiment, fiecărei fapte. Greșeala clerului a fost aceea de a nu explica regulile pe care le impunea. Se spunea oamenilor: faceți așa, faceți altfel, ca unor copii cărora li se cere să asculte fără a li se da vreodată explicații. De aceea, asemenea copiilor, imediat ce s-a ivit ocazia, ei nu au ascultat. În vreme ce, pentru buna lor evoluție, ei ar fi trebuit să știe că adevărata religie, asemenea adevăratei morale, se bazează pe o cunoaștere precisă a marilor legi cosmice.

De acum înainte, importanța acestui raport dintre viața pură și claritatea viziunii spirituale trebuie să fie bine înțeleasă. Atunci când ochiul vostru interior vă oferă o viziune corectă a lucrurilor, sunteți avertizați, ocrotiți: de îndată ce simte că riscați să vă rătăciți în regiunile întunecoase și periculoase, el vă previne că trebuie să schimbați direcția: simțiți o ezitare, o îngrijorare... Este dovada că acest ochi vă spune: „Atenție, te vei înfunda în mlaștini, oprește-te, întoarce-te”. Apoi, când ați reușit să regăsiți calea dreaptă, el vă spune: „Acum este bine, te afli pe drumul bun, urmează-l, el te va duce foarte sus spre Templul care strălucește pe culme, Templul Sfântului Graal, Patria Celestă”.

Articol XI. Cap. 11 – Chipul Domnului

„Fericiți cei cu inima curată, spunea Iisus, fiindcă îl vor vedea pe Domnul”. De ce viziunea clară este asociată purității? Este foarte simplu, priviți: în epoca în care se lumina încă cu lămpile cu gaz, adesea era nevoie să fie curățată sticla pentru a îndepărta stratul de fum ce se depunea, altfel chiar dacă lampa era aprinsă, ea nu lumina. La fel se întâmplă și în cazul omului: dacă el lasă să se depună straturi de impurități în sinea sa, aceste impurități sunt ca un ecran între lumina lumii divine și el însuși, și el nu mai vede nimic. Puritatea aduce deci viziunea clară și de aceea Iisus spunea: „Fericiți cei cu inima curată fiindcă îl vor vedea pe Domnul”.

În realitate, pentru a-L vedea pe Dumnezeu cu ochii interiori, puritatea inimii nu este de ajuns, este necesară cea a intelectului, a sufletului și a spiritului. Dar în viața noastră psihică, lucrarea de purificare trebuie să înceapă cu inima, deoarece în inimă, care corespunde planului astral, impuritățile încep să se infiltreze: lăcomia, gelozia, ura, dorința de răzbunare etc.

Acum bineînțeles, „a-L vedea” pe Dumnezeu nu înseamnă că El va apărea în fața ochilor noștri. Și de altfel, nimeni nu l-a văzut pe Dumnezeu astfel, niciun sfânt, niciun profet, niciun apostol, niciun martir, nicio fecioară, niciun patriarh, niciun Inițiat nu l-a văzut vreodată pe Dumnezeu. Nici chiar Moise nu l-a văzut pe Dumnezeu și totuși de câte ori stă scris în Pentateuh că Dumnezeu i-a vorbit! Dar și în acest caz bineînțeles trebuie să înțelegem cum stau lucrurile. Nu Dumnezeu însuși i-a vorbit lui Moise, sau lui Buddha, lui Zoroastru sau lui Orfeu. El Le-a vorbit prin intermediul marilor Arhangheli, ai mesagerilor săi, fiindcă ei nu ar fi putut suporta vocea sau prezența Lui, ar fi fost pulverizați. Veți spune: „Dar nici Iisus nu l-a văzut pe Dumnezeu?” în calitate de Hristos, da, putem spune că l-a văzut pe Dumnezeu, pentru că Hristos, Fiul, este contopit în Tatăl. Hristos este singurul care îl contemplă pe Tatăl său, pentru că este una cu El, contopit cu El. Dar Hristos este un spirit cosmic și dacă putem spune că Iisus, sau un alt mare Inițiat, l-a văzut pe Dumnezeu, înseamnă că a făcut-o prin intermediul spiritului lui Hristos cu care s-a identificat, dar nu l-a văzut niciodată cu propriii săi ochi.

Nimeni nu l-a văzut vreodată pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este infinit, nelimitat. Putem simți prezența sa, îi putem chiar vedea manifestările: fulgere, proiecții de lumină, dar nu putem vedea Autorul acestor manifestări. Pentru că pur și simplu este imposibil să îl vedem pe Dumnezeu cu ochii fizici. Pentru a vedea un obiect sau o ființă, aceasta trebuie să aibă o formă, dimensiuni, limite, să fie situată undeva în spațiu și în timp. Or, Dumnezeu se află dincolo de timp și spațiu și nu puteți vedea din El decât unele reflectări, manifestări răspândite peste tot, în pietre, în plante, în animale și chiar la oameni, în gândirea lor elevată, în sentimentele lor generoase, în gesturile lor de bunătate sau de curaj, în operele lor de artă. Cu cât sunteți mai puri, cu atât mai mult distingeți urme ale lui Dumnezeu, viața, parfumul, muzica lui Dumnezeu. Când vedeți soarele, puteți

spune: „L-am văzut pe Dumnezeu în lumina sa, l-am simțit pe Dumnezeu în căldura sa și acum sunt mai însuflețit”. Dar să povestiți că l-ați văzut pe Dumnezeu și că ați vorbit cu El, nu, nu există decât unii descreierați care pot pretinde că l-au văzut pe Dumnezeu față în față și au vorbit cu El. Acela care este limitat nu poate să înțeleagă nemărginirea. Acela care este mic nu poate înțelege imensitatea.

Dar când o va înțelege? Atunci când va pătrunde în nemărginire, când va fuziona cu ea, când va face parte din ea. În acel moment, da, poate avea o idee despre imensitate, despre infinit.

Atât timp cât, omul rămâne separat în conștiința sa de Dumnezeu, el nu poate înțelege imensitatea și nemărginirea Domnului. El trebuie să se contopească, să se piardă în El; în acel moment, el îl va cunoaște pentru că este El, devine El. Atât timp cât rămâne în afara Lui, nu îl poate cunoaște. Dar iată că această fuziune nu se poate face atât timp cât nu se eliberează de impuritățile sale... Să luăm o imagine: aveți mercur pe care îl risipiți în mici picături. Apoi, apropiați aceste picături: ele formează din nou una singură. Ați făcut desigur cu toții această experiență. Acum, dacă lăsați să cadă câteva fire de praf asupra acestor picături, orice ați face după aceea, ele rămân separate. Ei bine, același lucru se întâmplă și cu noi. Dumnezeu este splendoarea, lumina, imensitatea, iar noi vom fi separați de El atât timp cât rămânem vicioși, întunecați, răi. Numai înlăturând toate straturile de impurități pe care le-am acumulat în sinea noastră, vom reuși să fuzionăm cu El, adică să „îl vedem”.

Articol XII. Cap. 12 – Adevărata oglindă magică: sufletul universal

Din cea mai îndepărtată antichitate, clarvăzătorii, ghicitorii, magicienii folosesc pentru cunoașterea trecutului, pentru prezicerea viitorului sau pentru a se informa despre un eveniment îndepărtat ce este gata să se producă, ceea ce ei numesc oglinzi magice. În pofida numelui lor, oglinzile magice nu sunt neapărat niște oglinzi adevărate: una poate fi o bulă de cristal, alta un pahar de apă, o perlă etc. Una dintre oglinzile magice cele mai celebre din literatura ocultă este un cristal de carbon ce se afla în posesia lui John Dee, un ocultist englez, care a trăit în secolul al XVI-lea și despre care scriitorul Gustav Meyrink povestește în: „Îngerul la fereastra Occidentului”. Tot felul de aventuri dramatice sunt legate de această oglindă, dar mi-ar lua prea

mult timp să vă povestesc.

Mai multe obiecte pot servi deci drept oglinzi magice, chiar și o unghie. Da, puteți să vă colorați unghia cu cerneală sau cu lac de unghii și dacă știți cum să vă concentrați asupra ei, ea poate deveni o oglindă magică. Veți spune: „Dar cum se poate ca aproape orice obiect să poată fi folosit ca oglindă magică?” Este foarte simplu, pentru că orice obiect poate fi folosit ca suport al viziunii. În măsura în care tot ce există este străbătut de viața cosmică, fiecare ființă, fiecare obiect păstrează urme ale acestei vieți și aceste urme pot fi regăsite. Gândurile, sentimentele, faptele oamenilor, aspirațiile lor, elanurile, proiectele, rugăciunile pleacă de la ei îndreptându-se în toate direcțiile. Nimic nu dispare și nimic nu rămâne ascuns. Nu numai că totul se propagă, dar totul se înregistrează și, într-un moment sau în altul, poate fi regăsit. Viața care se propagă de-a lungul spațiului poate fi captată în orice loc din univers, este suficient ca să posedăm aparate adecvate.

Cântecul Maestrului Peter Deunov „Krasiv e jivota” exprimă foarte bine această idee. Da, acest cântec spune: „Krasiv e jivota na našata duša, što izpālنيا selata zemia”, ceea ce înseamnă: „Viața sufletului nostru este frumoasă, ea umple întreg pământul”. Deci, viața sufletului nostru, adică sufletul nostru umple întreg pământul, îl pătrunde, îl impregnează, căci sufletul nu este îngrădit de limitele corpului fizic, el le străbate, le depășește și poate ajunge la dimensiunile pământului și chiar ale universului. Dacă fiecare obiect poate deveni o oglindă magică, înseamnă că Sufletul Universal este el însuși adevărata oglindă magică în care întreaga viață cosmică vine să se reflecteze. Și fiindcă toate sufletele omenеști sunt părți din Sufletul Universal, fiecare dintre ele este o oglindă magică. De aceea putem împărți clarvăzătorii în două categorii: aceia care găsesc oglinda magică în ei înșiși (este sufletul lor în care vin să se reflecteze toate evenimentele universului), și aceia care au nevoie de o oglindă magică materială, deci exterioară lor.

Obiectul pe care clarvăzătorul dorește să îl folosească ca pe o oglindă magică trebuie să fie în prealabil curățat de straturile de impurități ce îl pot înconjura, apoi consacrat forțelor luminoase și ținut la adăpost de influențele negative. Datorită intensității vibrațiilor sale, oglinda magică poate capta și revela evenimentele care se desfășoară la mii de kilometri. În ceea ce mă privește, eu nu mă folosesc de vreo

oglinză magică, știu cum să le pregătesc, dar nu fac acest lucru, și vă sfătuiesc de asemenea și pe voi să nu le folosiți. De altfel, este bine să știți că numai acela care a descoperit oglinda magică în sine a sa este capabil să folosească cu succes oglinzile magice exterioare.

Atunci, lăsați deoparte oglinzile magice și învățați să interpretați limbajul naturii. Considerați că viața este o oglindă magică și că aici, în mijlocul evenimentelor ce se produc în diferitele regnuri ale naturii, veți putea găsi răspuns la toate întrebările pe care vi le puneți. Pentru a le interpreta, este necesar să dobândiți o adevărată cunoaștere și această cunoaștere nu se obține decât într-o Școală Inițiativă.

Articol XIII. Cap. 13 – Vis și realitate

În trecut, când oamenii de la țară nu știau ce reprezintă teatrul, și cu atât mai puțin cinematograful sau televiziunea, se întâmpla ca unele persoane foarte simple, foarte naive, care asistau pentru prima oară la o reprezentație, să ia în serios tot ceea ce se întâmpla pe scenă. Și atunci, în momentul în care se comitea de exemplu o crimă, se ridicau, îl insultau pe asasin, avertizau victima cu privire la pericolul care o amenința și îi luau ca martori pe ceilalți spectatori în privința răutății criminalului, strigând că acesta ar trebui prins înainte ca să-și pună în aplicare planurile mârșave. Evident toată lumea râdea... Ei bine, trebuie să știți că și voi, în multe circumstanțe ale vieții, vă comportați ca acele persoane care confundă teatrul sau cinematograful cu realitatea: luați în serios ceea ce nu este decât un spectacol.

În viață totul este doar o aparență, o iluzie, și în fața greutăților și încercărilor pe care le întâlniți, în loc să vă spuneți: „Dar este o comedie, nu este serios”, strigați, gesticulați, plângeți... Ei nu, în loc să plângeți, trebuie să judecați. Haideți să vedem. Ce se întâmplă cu un actor? În fiecare seară, el joacă într-o piesă de teatru în care dușmanul său de moarte îi varsă otravă în pahar și el moare. Dacă vi se întâmplă să îl întâlniți după reprezentație, îl veți vedea bând fără nicio urmă de ură împreună cu asasinul său, nu îi este deloc frică că acesta i-ar mai putea turna din nou otravă în pahar. Păstrând proporțiile, în viața curentă se întâmplă aceleași lucruri. Atunci, în loc de a considera tragice anumite situații, de ce să nu vă spuneți: „Ah! este teatru. Când piesa se va sfârși, voi vedea diferit lucrurile”. Obişnuindu-vă să gândiți astfel, greutățile, eșecurile, decepțiile nu vă vor mai afecta atât de mult.

Să luăm un alt exemplu. Aveți un coșmar: visați că sunteți urmăriți, alergați și întâlniți o prăpastie adâncă ce vi se deschide în cale și cădeți... Ce spaimă! Când vă treziți, continuați să trăiți câteva minute aceste impresii dramatice ca și cum ar fi realitate. Și totuși, nu este realitate; sunteți vii, acolo în patul vostru. La fel se întâmplă și cu visele fericite și plăcute: ne mai bucurăm încă, după ce ne trezim, ca și cum ar fi fost aventuri trăite cu adevărat. Atunci, iată: dacă putem considera visul ca pe o realitate, de ce nu putem considera realitatea ca un vis?... Este ceea ce fac înțelepții: orice li s-ar întâmpla, ei spun: „Visez, dar într-o zi mă voi trezi. Sufăr, sunt bolnav, sunt persecutat, dar visez. Când mă voi trezi, nu va mai rămâne nicio urmă din toate acestea”. Veți spune că aceste raționamente nu vă vor împiedica să suferiți și să trăiți în mizeria. Bineînțeles, bineînțeles, dar aceia care au coșmaruri sunt și ei speriați, suferă, transpiră, se agită, tipă, și totuși nu realitatea este aceea care îi face să reacționeze astfel. Chiar ei înșiși își spun acest lucru după ce se trezesc.

Mulți filosofi, poeți au spus că viața este o iluzie! Dar nu pentru că viața este o iluzie ar trebui să visăm cu ochii deschiși așa cum fac oamenii care doresc una sau alta... Fiindcă acele vise nu sunt întotdeauna „ortodoxe”. Desigur, putem visa și chiar trebuie să visăm, dar cu condiția să fie vise divine: împărăția lui Dumnezeu pe pământ, toate ființele în sfârșit eliberate, aflate în lumină și pace. Dacă mai mulți bărbați și femei ar avea deseori astfel de vise, ar contribui mai repede la realizarea lor. Eu vă sfătuiesc și pe voi să trăiți în vise, dar nu în acele vise incoerente, fără cap și coadă, inspirate numai de senzualitate, de capricii sau de lene, ci vise conștiente, orientate mereu în sensul binelui și al luminii. Bineînțeles, nu trebuie să neglijați total această realitate iluzorie care este viața terestră. Dacă suntem pe pământ, înseamnă că avem ceva de făcut, de învățat, dar chiar trăind cât mai corect posibil această existență terestră, nu trebuie să uităm că visăm.

Inițiații cunosc importanța cosmică de a crea imagini sublime ce vor contribui la transformarea speciei umane. Oamenii obișnuiți care nu le înțeleg, îi tratează ca pe niște iluminați care se amăgesc cu visuri himerice, în timp ce ei, care au picioarele pe pământ, sunt perfect treji, fiindcă a-și petrece viața răscolind materia, aceasta înseamnă pentru ei a fi treji. Ei bine, nu, în ochii unui Inițiat, ei sunt somnolenți, sforăie!

Viața lor nu este decât un somn prelungit, agitat din când în când de câteva tresăriri.

Da, viața pe pământ este un somn. De aceea putem spune că moartea este o trezire într-o altă lume. Dar și acolo, omul doarme, doarme un somn desigur mai ușor, dar este tot un somn, și va fi întotdeauna un somn până ajunge la planul cauzal în care se produce adevărata trezire. Iar când va trebui să revină pe pământ, pe măsură ce va coborî, se va cufunda într-un somn din ce în ce mai profund și n-ai greu... până când ajunge în planul fizic unde doarme un somn din care nu se poate trezi ani și ani de-a rândul. Bineînțeles, îl putem vedea alergând, vorbind, gesticulând, dar el este tot adormit.

Nici voi nu trebuie să credeți că sunteți treji. Dormiți și, la felca într-un vis, vi se întâmplă să faceți tot felul de lucruri: vă plimbați, întâlniți oameni, le vorbiți etc., ei bine, la fel se întâmplă și în viața zilnică. De altfel, uneori în timpul somnului, când visați, sunteți cu adevărat treji, deoarece anumite vise îi pun pe oameni mai ușor în legătură cu adevărata realitate a lucrurilor. Dar când vă treziți, un vâl cade din nou peste această realitate.

Acela care se oprește la aparența lucrurilor se cufundă în iluzii. Aparențele nu sunt folositoare decât în măsura în care le putem depăși pentru a descoperi adevărata realitate. Dar cufundarea în aparențe duce în mod fatal la moartea spirituală. Desigur, această problemă a visului și a realității sau a realității și a aparențelor este abstractă și dificilă. Dar esențialul nu constă în a reuși să o sesizați intelectual. Esențial constă în a înțelege cum aceste câteva noțiuni pe care vi le dau vă pot ajuta în viața zilnică. Când vi se întâmplă lucruri neplăcute, gândiți-vă să vă spuneți: „Bineînțeles, nu pot nega că există una sau alta, dar oare mi se întâmplă cu adevărat? Eu sunt un spirit veșnic, nemuritor, și ceea ce trăiesc aici, i se întâmplă altei persoane, nu mie, este o iluzie la care sunt spectator”.

Acest mod de a gândi vă poate da mult curaj, multă rezistență și forță. În timp ce, dacă vă identificați cu ceea ce vi se întâmplă, vă veți scufunda. Toți aceia care iau prea mult în serios greutățile și nefericirea lor se pun în situații fără ieșire, pentru că tocmai aceste greutăți și nefericiri pot fi depășite numai dacă nu sunt luate în serios, într-adevăr, credeți-mă, nu Eului vostru adevărat i se întâmplă adevăratele nefericiri, adevăratul vostru Eu se află deasupra tuturor

vicisitudinilor vieții. Ceea ce suferă în voi este acel eu ireal care joacă un rol și care trece prin tot felul de peripeții ca la teatru. Trebuie să luați în serios numai ceea ce vă spun eu, nu ceea ce vi se întâmplă.

Atunci, oricare ar fi evenimentele pe care le aveți de străbătut, chiar și cele mai penibile, gândiți-vă că viața voastră pe pământ nu este decât un vis. Într-o bună zi, când vă veți trezi, veți spune: „Ce prostie, am crezut că este adevărat!”

Omul coboară pe pământ unde se angajează în tot felul de activități pentru a cunoaște materia, iar apoi, atunci când se întoarce în lumea cealaltă, chiar dacă a învățat multe lucruri, trebuie să recunoască că realitatea nu se găsea acolo... Da, noi nu suntem decât un vis al ființei divine care se află în noi; dormim și trebuie să ne trezim. Dar cum să ne trezim? Gândindu-ne la Eul nostru Superior, concentrându-ne asupra lui, identificându-ne cu el. Încet-încet, conștiința noastră obișnuită va începe să se unească cu conștiința Eului nostru Superior, cu supraconștiința. Această uniune reprezintă adevărata trezire.

Articol XIV. Cap. 14 – Somnul, imagine a morții

Ziua pe care tocmai ați trăit-o determină noaptea pe care o veți petrece, iar felul în care vă pregătiți pentru somn determină în egală măsură ziua următoare. În fiecare seară, înainte de a vă culca, reculegeți-vă un moment lăsând la o parte tot ceea ce v-a preocupat sau v-a tulburat de-a lungul zilei. Gândiți-vă apoi la greșelile pe care le-ați comis, pentru ca spiritele luminoase să vă inspire în timpul somnului cea mai bună modalitate de a le îndrepta. În sfârșit, în clipa în care adormiți, lăsați – vă fără nicio temere în grija Îngerului Morții, îngerul morții este numele pe care Cabala l-a dat îngerului somnului, fiindcă în fiecare seară murim și în fiecare dimineață reînviem. A adormi, a părăsi corpul fizic este un exercițiu pe care îl practicăm în fiecare noapte, pentru a pregăti ziua în care va trebui să plecăm cu adevărat în lumea cealaltă. Acela care nu știe cum să adoarmă nu va ști nici cum să moară. Nu există nicio diferență între somn și moarte, numai aceea că, atunci când murim, părăsim definitiv casa în care am locuit. O părăsim de asemenea și în timpul somnului, dar mai rămâne o legătură: coarda de argint care ne leagă de ea.

Trebuie să înțelegeți necesitatea de a vă pregăti în fiecare seară pentru somn ca pentru o călătorie sacră, pentru a fi pregătiți într-o

bună zi pentru cealaltă călătorie mult mai importantă: moartea. Sunt atâția oameni care nu reușesc să se detașeze de corpul lor fizic! Există legături puternice care îi rețin. În timp ce trăiau, ei nu au avut în inima, în sufletul lor, dorința de a descoperi alte spații și a se îndrepta spre Dumnezeu, s-au gândit numai la afaceri materiale, la bani, la plăceri, ca și cum întreaga viață s-ar fi concentrat numai în aceste lucruri și nimic altceva nu ar mai fi existat. Atunci, cum ar putea ei accepta să părăsească toate acestea? Ei se învârt multă vreme în jurul trupului lor, în jurul locurilor unde au trăit, a ființelor pe care le-au cunoscut și suferă îngrozitor, chiar dacă unele spirite luminoase, servitori ai Domnului, vin să îi ajute să se elibereze. Dimpotrivă, alții își părăsesc imediat corpul fizic ca pe o haină veche de care se despart pentru a îmbrăca un veșmânt de lumină.

De altfel, acordând o asemenea importanță împăcării muribundului cu Cerul prin taina mirului, Biserica creștină urmează acea tradiție foarte veche conform căreia cei care părăsesc corpul fizic fără lumina existenței Domnului și a lumii de dincolo, rătăcesc în regiunile obscure ale celeilalte lumi devenind victimele unor mari suferințe. De aceea, cei care rămân deopotrivă pe pământ, părinți, prieteni, în loc să se lase copleșiți regrete și tristeți ce rețin mortul în straturile inferioare ale planului astral și îl împiedică să se elibereze, trebuie să se roage pentru a-i ușura acestuia plecarea.

Și la fel cum momentul în care adormiți este important pentru ziua următoare, momentul morții este la fel de esențial pentru încarnarea următoare: atitudinea muribundului acționează în cealaltă lume până la următoarea sa încarnare, fiindcă nimic, niciun fenomen, niciun gând, niciun sentiment, nicio faptă, nu poate exista în mod izolat: fiecare are o cauză și produce consecințe mai mult sau mai puțin îndepărtate. Este ceea ce puteți observa zilnic în existența voastră. Să presupunem că ați avut o zi reușită, dar în momentul în care vă culcați apare un incident care vă întristează și vă descurajează. A doua zi, la trezire, veți consta cu siguranță că ceea ce ați trăit bine în ajun a dispărut, înlocuit de o impresie neplăcută. Ultimul moment a fost deci mai important, mai semnificativ decât întreaga zi. Dimpotrivă, să ne închipuim că ați avut o zi neplăcută, dar că înainte de a vă culca, reușiți prin rugăciuni și un efort de gândire să adormiți liniștiți: aceste ultime momente curăță totul în voi, vă purifică atât de bine încât a

doua zi vă treziți în cea mai bună dispoziție.

Omul este populat de „lucrători” care folosesc tot ceea ce se întâmplă în el la granița dintre starea de veghe și somn ca forțe de construcție sau de distrugere. De aceea, fiți atenți, nu vă culcați cu preocupări negative, fiindcă ele vor distruge tot ceea ce ați obținut bun în timpul zilei, înainte de a adormi, puneți-vă cel puțin un gând, o inspirație, o imagine luminoasă în mintea și în inima voastră: a doua zi vă veți trezi purificați, regenerați.

Evident, să nu vă închipuiți acum că puteți trăi oricum în timpul zilei și că puteți face o rugăciune înainte de culcare, sau că în momentul morții vi se vor ierta toate faptele rele din viață. Nu, fiindcă acționând astfel veți avea toți diavolii cu voi, precum călugărul din următoarea anecdotă. Exista cândva într-o mănăstire un călugăr cumsecade care bea, bea... Datorită lui, nivelul vinului din butoaie scădea repede. Desigur, puțin rușinat, el își făcea în fiecare seară rugăciunea cerând iertare Domnului, după care, ușurat, adormea liniștit... Până a doua zi când reîncepea. Așa a continuat ani de zile... Or, într-o seară, și-a uitat rugăciunea, și în timpul nopții simte cum cineva îl zgâlțâie spunându-i. „Hei! Nu ți-ai făcut rugăciunea în seara aceasta. Scoală-te, grăbește-te, trebuie să te rogi!” El se scoală, se freacă la ochi și pe cine vede?... Pe Diavol! Da, Diavolul l-a trezit, fiindcă el îl îndemna să se roage în fiecare seară pentru a evita ca să se îndrepte. Datorită rugăciunilor sale, călugărul avea conștiința liniștită și a doua zi reîncepea prostiile spre marea desfătare a Diavolului. Povestea mai spune că, atunci când călugărul a înțeles toate acestea, s-a speriat într-atât încât a renunțat pentru totdeauna să mai bea.

În ceea ce vă privește, chiar dacă nu ați dus în timpul zilei o viață exemplară, este totuși extrem de important ca înainte de a adormi, să reușiți să vă calmați și să vă legați cu Cerul. Acordați o mare atenție acestor lucruri, fiindcă niciodată nu o voi repeta îndeajuns, forțele psihice fac o lucrare în profunzimea subconștientului noaptea, în timpul somnului.

Starea de veghe și de somn, viața și moartea, de asemenea vizibilul și invizibilul, ziua și noaptea: iată probleme pe care trebuie mereu să le aveți în atenție. Da, studiați sensul profund al zilei și al nopții. Noaptea este domeniul nemanifestării, al invizibilului, ziua cel al manifestării, al vizibilului, iar manifestarea depinde de

nemanifestare, așa cum ziua depinde de noapte. Înainte de a se naște, omul se află în noapte și totul se pregătește în această noapte. El își plămădește corpul în obscuritatea pântecelui matern: plămânii, inima, creierul... Dacă această construcție s-a efectuat prost, întreaga sa viață va fi compromisă, fiindcă ziua, viața terestră, depinde de această noapte care este gestația.

Noaptea se pregătesc evenimentele ce se vor produce în timpul zilei, fiindcă orice fenomen material nu este decât concretizarea unor fenomene nemateriale. Așa se explică de ce un clarvăzător poate prezice evenimentele ce vor veni: fiindcă el le-a văzut deja împlinite în lumea invizibilă. Este nevoie de un anumit timp pentru ca aceste evenimente să atingă planul fizic, da ele îl ating neapărat fiindcă sunt deja înscrise în lumea de sus. Priviți un șarpe: coada sa trece mereu pe unde a trecut capul său. Capul reprezintă ideea, proiectul, iar coada reprezintă realizarea sa, concretizarea evenimentelor ce au avut deja loc în lumea subtilă.

Ați făcut poate și voi următoarea experiență: vorbind cu o persoană în timpul zilei sau făcând anumite gesturi, v-ați amintit deodată că în visul din noaptea precedentă ați avut aceeași conversație sau ați făcut aceleași gesturi. Da, fiindcă ceea ce facem în timpul zilei poate fi repetiția a ceea ce am făcut în timpul nopții în planul astral.

Orice manifestare poate fi comparată cu desfășurarea unui ghem format din fire de culori diferite. Manifestarea reprezintă desfășurarea firelor, dar firele nu vor fi decât acelea care au fost deja înfășurate. Astfel, dacă nu ați pregătit nimic în mintea voastră cu ajutorul înțelepciunii, să nu sperați că obțineți înțelepciune din creierul vostru. Tot ceea ce dorim să manifestăm trebuie să fi fost pregătit îndelung dinainte. Să nu vă înșelați: fără să fi lucrat îndelung în noapte, în invizibil, nu veți produce nimic cu adevărat împlinit în vizibil.

Ceea ce vă spun acum este de o valoare inestimabilă pentru evoluția voastră. Unii nu o vor înțelege poate imediat; aceasta va veni, dar să nu aștepte să înțeleagă acest lucru în momentul în care vor părăsi pământul, atunci va fi prea târziu. Nu în momentul în care plecăm în lumea de dincolo trebuie să descoperim aceste adevăruri.

Articol XV. Cap. 15 – Protecția în timpul somnului

Învârtindu-se în jurul soarelui, pământul face în douăzeci și

patru de ore o rotație completă în jurul axei sale. Ceea ce explică faptul că în douăzeci și patru de ore fiecare regiune de pe glob trece progresiv de la noapte la zi, de la zi la noapte; și în timp ce în unele locuri unii se pregătesc să se culce sau chiar au adormit, alții se scoală sau sunt deja la lucru. Faptul că de o parte a pământului unii sunt cufundați în somn, în vreme ce alții merg la treburile lor, produce în lumea subtilă fenomene foarte interesante.

În momentul în care un om adoarme, sufletul său părăsește corpul său fizic (rămânând însă legat de el prin acea legătură subtilă numită coarda de argint), el vede în jurul său numai oameni cufundați și ei în somn și, cum consideră acest lucru neinteresant, merge de cealaltă parte a planetei, acolo unde mulți oameni sunt treji, și fără știrea acestora se amestecă în viața lor. Astfel, în timpul zilei, când sunteți treji, primiți și voi vizita unei mulțimi de bărbați și femei adormiți care locuiesc de cealaltă parte a pământului. Sufletele lor vă vizitează și vă șoptesc la ureche poveștile, preocupările, suferințele lor. Uneori, proasta dispoziție și tristețea pe care le simțiți vă sunt transmise de aceste ființe. Vă închipuiți că acestea sunt propriile voastre neliniști, dar în realitate sunt acelea ale unor suflete venite din cealaltă parte a pământului care și-au părăsit corpul fizic în timpul somnului.

Dacă aceste suflete vin lângă voi înseamnă că au fost atrase de vibrațiile gândurilor, ale preocupărilor voastre zilnice. La fel, dacă citiți multe povestiri privind anumite țări, pregătiți în voi elementele fluidice ce vă vor lega de locuitorii acelor țări și, cel puțin în interior, participați la întâmplările lor. În funcție de afinitățile, de simpatiile voastre, vă determinați întâlnirile, mediul înconjurător psihic, și chiar dacă vă mutați cu locuința, vă mutați din regiune, veți continua să atrageți aceleași suflete, să fiți înconjurați de aceeași atmosferă. Dacă lucrați să faceți din voi un magnet pregătit pentru a atrage entitățile luminoase, chiar dacă mergeți până în Infern, veți atrage îngeri; și datorită lor, veți alunga demonii care se vor teme că acei îngeri le vor distruge regatul. Și invers, chiar dacă unii oameni sunt duși în Paradis, ei se vor aranja întotdeauna pentru a fi urmăriți și acolo de diavoli!

Fiți deci atenți, vigilenți: atât în starea de veghe, cât și în cea de somn, încercați să atrageți în jurul vostru numai prezențe binefăcătoare. Desigur, această lucrare este mult mai ușor de

îndeplinit când sunteți treji. În timpul somnului, atunci când conștiința slăbește, sunteți mai expuși și mai vulnerabili. De aceea trebuie să fiți deosebit de atenți ca să nu adormiți în orice stare de spirit ci, dimpotrivă, să vă pregătiți pentru somn. Unele persoane sunt uimite să comită în vis acte reprobabile pe care nu le comit niciodată în starea de veghe... Tocmai fiindcă nu au știut să se pregătească pentru somn.

În Cabală se spune că, atunci când omul adoarme, un spirit impur se atașează de corpul său fizic pentru a-i sugera anumite idei, anumite dorințe. Acest spirit impur vrea să intre în posesia corpului deoarece corpul posedă o mare rezervă de forțe. Da, spiritele rele au nevoie de materiale și energii pentru lucrările lor, și le găsesc la oameni, mai ales în timpul somnului lor. De ce? Este foarte simplu. În timpul zilei, oamenii care sunt copleșiți cu treburile lor aleargă la dreapta și la stânga, și folosesc ei aceste energii; în timp ce noaptea, atunci când dorm, energiile lor sunt disponibile.

Veți spune: „Cum așa? în timp ce dormim, niște spirite vin să ne prade fără știrea noastră? Dar nu au acest drept!” Ah, dar ce vă închipuiți? Ele își iau acest drept. Priviți ce fac oamenii cu animalele de milioane de ani! Ei le-au exploatat și masacrat fără milă, sub pretext că aveau nevoie de ele pentru tot felul de treburi: să cultive pământul, să transporte greutatea, să călătorească, să se hrănească, să se îmbrace, să se distreze etc. Oare s-au simțit ei vreodată vinovați? Deloc, dimpotrivă, unde este răul în a exploata animalele? Ele se află aici tocmai pentru așa ceva!... Ei bine, spuneți-vă că în lumea invizibilă se găsesc entități care judecă exact la fel în privința oamenilor. Ele nu-și fac niciun scrupul din a-i exploata, mai ales în timp ce aceștia dorm, atunci când sunt părăsiți, lipsiți de apărare. De aceea, înainte de a adormi, este de dorit să vă puneți la adăpost cerând protecția spiritelor luminoase.

Eu știu bine că mulți nu vor accepta niciodată această idee a existenței spiritelor inferioare care pot veni să îi acapareze în timpul somnului. Ei bine, este treaba lor dacă nu acceptă. Dar toți aceia care doresc să avanseze pe calea evoluției trebuie să admită existența acestor spirite și necesitatea de a se proteja de acțiunile lor. Pentru a se apăra de ele, ei trebuie să roage Cerul să le trimită un înger care îi va apăra și care îi va conduce la Școala Domnului pentru a studia acolo iubirea și înțelepciunea. Astfel, ei vor avea mereu un păzitor în timpul

noptii care se va plimba în jurul corpului lor pentru a împiedica spiritul răului să intre în posesia acestuia.

V-am dat adesea exemplul trenului de noapte care gonește cu toată viteza de-a lungul câmpiilor. Călătorii dorm și bine fac, pentru că au dreptul să doarmă. Un singur om nu poate dormi, conducătorul trenului: el nu are dreptul să doarmă pentru că este responsabil de viața tuturor celorlalți și trebuie să îi conducă cu bine la destinație. Ei bine, și noi suntem asemenea acelui tren al cărui conducător nu trebuie să doarmă. Corpul nostru, celulele noastre pot dormi, dar conștiința noastră trebuie să rămână trează, vigilentă, pentru a continua să ne ghideze în mijlocul capcanelor nopții.

Da, nu este suficient să fiți treji în timpul zilei; și în timpul nopții trebuie să păstrați o parte din sinea voastră trează. De aceea, seara, înainte de a adormi, trebuie să vă gândiți să lăsați pe cineva, o entitate, o lumină, să vegheze în interiorul vostru, în timp ce adormiți. Iisus a spus: „Privegheați și vă rugați”. A veghea nu înseamnă desigur, a nu dormi, ci a fi vigilent. Este necesar pentru hunul echilibru fizic și chiar pentru cel psihic să dormiți, să vă odihniți. Dar nu în planul fizic trebuie să vegheați, ci în planul spiritual.

Cu ani în urmă, Maestrul Peter Deunov ne-a indicat o formulă de spus înainte de culcare. O spunem ținând palma mâinii drepte pe plexul solar și dosul mâinii stângi plasat la nivelul spatelui, tot în dreptul plexului solar. Această formulă, ne-a fost dată de Maestrul Peter Deunov în bulgară, evident. Iat-o:

„Gospod vāv mene e svetlina Anghelite seu toplina Celovecite seu Dobrina Gospod veu mene e svetlina Duhāt mi e toplina Az seum Dobrina”.

Dacă vă este mai ușor, o puteți pronunța în limba franceză:

„Dumnezeu este în mine lumina, îngerii sunt căldura.

Oamenii sunt bunătatea.

Dumnezeu este în mine lumina.

Spiritul meu este căldura.

Eu sunt bunătatea”.

Meditați câteva minute, apoi trasați cu mâna dreaptă o pentagramă în aer. De ce o pentagramă?

În mod tradițional, pentagrama este un simbol pe care magii îl pun la intrarea locuințelor lor pentru a respinge spiritele rele.

Bineînțeles, nu este de ajuns să trasați o pentagramă pentru a fi protejați. Dar dacă vă străduiți să trăiți zilnic o viață cumpătată și pură, și trasați apoi pentagrama, ea va întări lucrarea voastră și veți fi cu adevărat protejați.

Unii vor gândi: „Dar de ce ne povestește toate acestea? Spiritele rele... a te proteja înaintea somnului... Lăsați-ne în pace, avem dreptul să trăim cum vrem”. Eu știu toate acestea, nu am niciun drept să mă ating de viața voastră, sunteți liberi să continuați să trăiți în mijlocul greutăților voastre, eu nu mă împotrivesc. Eu vă vorbesc, vă ofer câteva explicații, iar aceia care doresc vor putea începe să lucreze.

Articol XVI. Cap. 16 – Călătoriile sufletului în timpul somnului

Când ne gândim că ființa umană își petrece un sfert din existență dormind, cum am putea să nu ne dorim ca acest timp să nu fie într-un totu pierdut, ci folosit în activități constructive? Bineînțeles, somnul servește la recuperarea energiei consumate în stare de trezire, dar acesta se face automat, corpul fizic fiind acela care se ocupă de acest lucru în colaborare cu corpul eteric. Atunci, în timp ce corpul fizic se restabilește, de ce să nu le dăm sufletului și spiritului posibilitatea de a se instrui sau de a face o lucrare? A face o lucrare în timpul somnului... observ că această idee este nouă pentru mulți, și totuși, trebuie să știți, această lucrare este posibilă și este chiar de dorit.

Înainte de a adormi, legați-vă deci prin intermediul gândului cu regiunile universului pe care doriți să le vizitați, pentru a întâlni ființele care le locuiesc, ca să învățați alături de ele. Evident, pentru ca aceste mari ființe să accepte să vă instruiască, trebuie să le arătați că sunteți statornici, credincioși, dezinteresați, că sunteți gata să faceți eforturile necesare pentru a fi acceptați la Școala lor. Iar aceste eforturi constau mai întâi într-o pregătire. Pe pământ, nu suntem admiși la universități fără pregătire, fără studii preliminare; ei bine, pentru a fi admiși în universitățile celeste, există de asemenea condiții de îndeplinit. De aceea, spuneți-vă în fiecare zi: „Atenție, trebuie să mă gândesc să mă pregătesc pentru somn veghind să nu mă încarc cu tot felul de materii stânjenitoare; fie că este cazul hranei, al gândurilor, al sentimentelor, eu voi alege elementele cele mai pure, cele mai luminoase, pentru a-mi zămisli creierul, inima, plămânii. Numai așa voi fi mereu mai suplu, mai treaz, mai activ”.

Dacă vă veți exersa de acum înainte ca să vă purificați și să vă luminați corpul fizic, va veni un moment în care, chiar atunci când îi veți da câteva ore de odihnă, veți putea continua de cealaltă parte, să vă instruiți, să lucrați și chiar să îi ajutați pe oameni cu spiritul vostru.

Acela care nu s-a exersat niciodată pentru a-și transforma corpul într-un instrument al spiritului, nu are posibilitatea de a se elibera în timpul somnului pentru a face o lucrare în lumea invizibilă. De îndată ce adoarme, el rămâne atașat corpului său, în jurul căruia se învâрте întreaga noapte, și doarme un somn apăsător, plin de vise îngrozitoare. Trebuie să înțelegeți că în viața spirituală, corpul are un rol foarte important de jucat: dacă nu este educat, el împiedică spiritul să plece în călătorie pentru a-și îndeplini lucrarea. Ei da, există modalități de a adormi, și dacă majoritatea oamenilor ar ști spre ce locuri psihice se îndreaptă atunci când adorm, ar fi înspăimântați. Ei se împotmolesc în mijlocul mlaștinilor tuturor obiceiurilor lor proaste și al dorințelor grosolane. Foarte puțini sunt capabili să se desprindă pentru a ieși liberi din corpul fizic și a parcurge spațiul ca să descopere alte regiuni, alte ființe. Bineînțeles, este greu, dar merită osteneala să te străduiești să intri în contact cu realitățile cele mai bogate și frumoase ale lumii invizibile.

Când sufletul vostru reușește să plece departe de corp în timpul somnului, el nu rămâne niciodată inactiv, el călătorește, contemplă imensitatea, comunică cu spiritele celeste, aprofundează cunoașterea iubirii, a înțelepciunii și a adevărului. Iar când revine, aduce cu el amintirea tuturor acestor revelații și încearcă să le comunice creierului.

Această amintire este numită vis. Iată de ce imediat, la trezire, este bine să rememorați visele, fiindcă în acel moment imaginile cele mai importante plutesc încă în creier. Uneori, ele revin în memorie în cursul zilei, dar este mai bine să încercați să vi le amintiți atunci când vă treziți din somn. Dacă vă obișnuiți să vă amintiți visele nopții când vă treziți, vă veți aminti mult mai ușor anumite experiențe pe care le-ați făcut, sau chiar anumite avertismente sau sfaturi ce vă vor arăta ce comportament trebuie să adoptați în timpul acestei noi zile. Poate că veți replica: „Dar de ce toate acestea nu mi se întâmplă niciodată mie? Eu nu-mi amintesc să fi avut asemenea vise”. Deoarece creierul vostru nu este încă pregătit pentru a primi amprente, imaginile pe

care sufletul le adună din călătoriile sale în lumea invizibilă.

Chiar dacă nu sunteți imediat conștienți, așa cum toate adevărurile lasă în voi amprente eterice, într-o bună zi veți conștientiza toate acestea. Iată de ce se întâmplă să primiți deodată, ca o lumină orbitoare, revelații pe care subconștientul vostru le purta deja în voi de multă vreme: momentul nu era propice înainte ca să le conștientizați, dar a venit o clipă adecvată în care creierul se afla în condiții propice și, dintr-odată, lumina a țâșnit în voi. Evident, pentru aceasta trebuie să aveți un înalt ideal și o mare iubire pentru lucrurile sublime.

Cei mai mulți oameni, care nu au vreo aspirație spirituală adevărată, nu trăiesc așa ceva; nu numai că în majoritatea timpului sufletul lor rămâne aproape de corp, paralizat, înlănțuit, dar chiar dacă i se întâmplă în mod excepțional să se degajeze și să capteze câteva crâmpoie de cunoștințe, atunci când revine și încearcă să le comunice creierului, nu reușește să o facă. Atât timp cât creierul nu este suficient de dezvoltat, afinat, descoperirile sufletului nu îl pătrund deloc; ele se depun numai pe latura eterică (deoarece totul se înregistrează automat pe latura eterică), dar pentru a ajunge să pătrundă cu adevărat materia creierului, ele au nevoie de mult timp și uneori nu reușesc. De aceea marile adevăruri pe care sufletul le-a captat deja, creierul, atât de obtuz, adesea nu le conștientizează decât după mulți ani, și uneori niciodată. Trebuie deci să vă obișnuieți să lucrați aspra materiei corpului vostru fizic pentru a o purifica, a o face sensibilă, receptivă, și astfel sufletul vostru va ajunge din ce în ce mai ușor să înregistreze realitățile lumii divine și să le comunice creierului.

Nimic nu contează mai mult pentru mine ca faptul de a avea o viziune clară a universului. Dar pentru a o obține, nu trebuie să frecvențezi obligatoriu școlile și bibliotecile, fiindcă aceia care predau în școli sau care au scris cărți au fost foarte rar inspirați de marile ființe din înalt. Atunci când citesc o carte, mă întreb mereu dacă conținutul ei este veridic, fiindcă vreau să fiu instruit de aceia care știu. Iar aceia care știu nu se mai află adesea pe pământ. Trebuie să îi cauți și să te legi de ei prin spirit, și într-o bună zi primești revelații, faci descoperiri.

Vi s-a întâmplat să vă treziți dimineața cu senzația că o clarificare s-a produs în conștiința voastră. Nu știți de unde vă vine

aceasta; este ca și cum ați fi văzut, ați fi ascultat, ați fi înțeles ceva, dar nu știți exact nici unde, nici cum, simțiți numai că ați învățat ceva nou și prețios. Sunt entități divine care v-au făcut revelații în timpul nopții. Ceea ce se învață în școli și universități nu este adesea decât o reflectare îndepărtată a adevărului. Adevărata realitate a lucrurilor o puteți învăța numai în lumea din înalt.

De aceea, în loc să vă grăbiți să citiți cărțile dintr-o bibliotecă, gândiți-vă că puteți folosi somnul ca să vă instruiți, cerând entităților înțelepciunii să vă accepte la Școala lor. Poate că la trezire, nu vă veți mai aminti ceea ce ați văzut și auzit, dar acestea vor rămâne înscrise în voi și într-o zi veți fi uimiți să constatați că multe lucruri sunt pe cale să se lămurească. Trebuie să înțelegeți cât de sacru poate deveni somnul atunci când adormiți cu intenția de a studia în lumea cealaltă, fiindcă acolo primiți adevărata Inițiere. De asemenea, în timpul somnului discipolul își părăsește corpul pentru a se alătura Maestrului său: el continuă să se instruiască lângă el și atunci când se trezește dimineata, chiar dacă nu își mai amintește exact ce a văzut și înțeles astfel, rămâne în el senzația a ceva frumos, luminos, ce îl însoțește întreaga zi.

Și eu vă vorbesc uneori noaptea, vă explic ceea ce încă nu pot să vă revelez în planul fizic, fiindcă nu le-ați înțeles. Și mai ales, nu ați ști ce să faceți pentru moment cu acestea. În timp ce acum, adevărurile pe care vi le transmit cu ajutorul gândului încep să acționeze în subconștientul vostru, și în ziua în care veți fi capabili să le sesizați și să lucrați cu ele, acestea vi se vor revela.

Ceea ce un Inițiat nu poate face în timpul zilei, care este prea scurtă, poate face în timpul nopții. În cursul zilei, el poate primi numai câteva persoane timp de cincisprezece sau douăzeci de minute cel mult. Aceste persoane vin la el împovărate, neliniștite; cum să le ajuti într-un timp atât de scurt? Dimpotrivă, noaptea, un Inițiat se poate afla în mai multe locuri deodată pentru a-i ajuta pe aceia care au nevoie de el: corpul său fizic este întins, imobil, dar spiritul său merge peste tot pentru a ajuta și lumina creaturile. Spiritul său nu doarme deloc, rămâne activ, lată diferența dintre un Inițiat și un om obișnuit.

Și voi puteți începe de asemenea această lucrare. Gândiți-vă la toate creaturile de pe pământ care sunt nefericite, care suferă, care se găsesc în întuneric. Le puteți ajuta și voi în timpul nopții, dar cu

condiția să învățați cum să vă pregătiți pentru somn. Înainte de a adormi spuneți-vă: „Îmi voi părăsi corpul în această noapte pentru a mă instrui în lumea invizibilă și a încerca să ajut pe aceia care au nevoie. Să nu uitați niciodată să adormiți cu un scop minunat pentru a merge să împliniți lucrări în lumea de dincolo, fiindcă acest gând este cel care face totul.

Desigur, pentru ca sfaturile pe care vi le dau să fie eficace, trebuie ca în timpul zilei să vă străduiți să duceți o viață cumpătată. Nu este suficient să bolborosiți câteva cuvinte înainte de culcare. Dacă v-ați petrecut ziua într-o stare de agitație interioară, în emoții și pasiuni, să nu vă așteptați să faceți în timpul somnului o lucrare de mari proporții. Sufletul vostru se va învârti în jurul corpului fără să se poată niciodată îndepărta de acesta.

Atunci când aveți probleme, chestiuni care vă preocupă, puteți încerca să le rezolvați de asemenea în timpul somnului, scriindu-le chiar pe o foaie de hârtie pe care să o așezați sub pernă. Desigur, niciun înger nu va veni în timpul nopții în fața voastră pentru a vă da explicații detaliate așa cum ar putea face o ființă umană, dar veți avea cu siguranță un răspuns sub forma unei senzații, a unui gând care, la trezire, vă va străbate spiritul. Trebuie să înțelegeți că aceste exerciții pe care vi le dau corespund unei cunoașteri a psihismului uman și a funcționării sale. Faptul de a adormi cu o preocupare bine precizată declanșează în subconștient anumite mecanisme psihice, și există cercetători care recunosc că au găsit în timpul somnului soluția la problemele care îi preocupau.

Lucrarea subconștientă care se face în timpul somnului poate fi mereu folosită de fiecare pentru realizarea proiectelor, a ideilor sale. Aspirați la împlinirea unei dorințe, la corectarea unui defect, la dobândirea unei calități? Meditați îndelung și apoi adormiți păstrând prezentă această dorință, această problemă: ele vor continua să lucreze în timpul somnului vostru.

Eu am făcut în tinerețe multe exerciții de acest fel, am ajuns chiar să mă vindec de timiditate prin autosugestie. Fiind tânăr, eram de o timiditate de necrezut: treceam de mai multe ori prin fața unui magazin și nu îndrăzneam să intru. Mă bâlbâiam atunci când trebuia să vorbesc cu cineva pe care nu îl cunoșteam. Când surorile mele își invitau prietenele acasă, eu mă închideam în camera mea și nu ieșeam

decât atunci când acestea plecau... În momentul în care am înțeles că, dacă nu făceam nimic, aş fi rămas handicapat întreaga viață de această timiditate maladivă, am hotărât să scap de ea. Cum am procedat? Eram foarte tânăr și lipsit de experiență și nu sfătuiesc astăzi pe nimeni să folosească metoda folosită de mine, fiindcă ea este puțin periculoasă. Mă concentram asupra unui obiect strălucitor încercând să mă conving că m-am vindecat de timiditate, mă vizualizam făcând tot ceea ce nu îndrăzneam să fac în viața zilnică. Mă concentram atât de intens încât ajungeam să mă hipnotizez până adormeam. Am făcut de mai multe ori această experiență și timiditatea m-a părăsit. Așa m-am vindecat. Dar astăzi nu recomand aceste experiențe, fiindcă ele pot avea consecințe nefaste asupra sistemului nervos.

Utilizarea somnului pentru realizarea unor proiecte este foarte benefică cu condiția să înveți să o faci rațional. De exemplu, aflați că cineva nu vă iubește și dorește să vă distrugă. Dacă nu îl puteți întâlni pentru a avea o explicație, adormiți gândindu-vă că veți merge la el în timpul nopții pentru a-i spune: „Ascultă-mă, omule, ce vei câștiga chiar dacă reușești să îmi faci rău? Te vei bucura un moment, eu voi suferi puțin, dar această suferință mă va întări. Tu vei fi acela care va pierde și care va mai avea o karmă de plătit. Deci, oprește această treabă care nu este în avantajul tău”. Acționând astfel, veți exercita o influență asupra subconștientului său și se poate ca el să se schimbe; admitând chiar că el nu se schimbă, cel puțin ați învățat să mai faceți o lucrare cu ajutorul gândului.

Există alte atâtea circumstanțe în care puteți folosi somnul pentru a împlini o lucrare! Depinde de voi să le găsiți, să aflați cum toate aceste ore pe care sunteți obligați să le petreceți dormind pot să nu fie pierdute în întregime pentru lucrare, ci să folosească altor activități pentru care nu aveți timp în cursul zilei. Da, vedeți cât de imens este domeniul spiritului, el ajunge până la infinit.

Articol XVII. Cap. 18 – Adăpost fizic și adăposturi psihice

Sufletul omului nu părăsește corpul fizic numai în timpul somnului, deși aceasta este situația cea mai frecvent întâlnită. În realitate, se întâmplă ca această separare să apară și în stare de veghe, fiindcă sufletul poate părăsi corpul în orice moment pentru a călători, pentru a-și vizita prietenii... Evident, acest fenomen este mai rar, foarte puține persoane fiind capabile să se dedubleze. Pentru

majoritatea, chiar atunci când dorm noaptea, sufletul rămâne legat de corpul fizic; deci, cu atât mai puțin ele sunt capabile să-și părăsească în mod conștient corpul în timpul zilei pentru a întreprinde călătorii în spațiu și a reveni apoi la activitățile zilnice.

Nu trebuie să considerați cuvintele mele ca pe un îndemn pentru a încerca să vă dedublați, fiindcă vă pândesc mari pericole psihice dacă nu sunteți suficient pregătiți. Dacă nu începeți prin a vă purifica și a vă întări ca să faceți față tuturor agresiunilor planului astral, este foarte periculos să vă părăsiți corpul, deoarece îl veți lăsa fără protecție, la bunul plac al oricărei entități care ar dori să se instaleze în el; este exact ca o casă pe care ați părăsit-o lăsând ușa larg deschisă și fără supraveghere. Fiți foarte atenți, nu vă grăbiți să învățați să vă dedublați.

Anumite persoane mi-au povestit unele experiențe pe care le-au făcut în timp ce meditau: ele s-au găsit deseori în fața a ceva ce le-a speriat fără să fi știut ce li s-a întâmplat. Este foarte simplu, ele și-au părăsit corpul și au fost atrase în regiunile întunecate ale planului astral unde s-au simțit urmărite, amenințate. Fiindcă în planul astral întâlnirile nu sunt întotdeauna liniștitoare. Dacă trăiți o asemenea aventură în timpul unei meditații, trebuie să știți că primul lucru pe care trebuie să îl faceți este acela de a reveni în corpul vostru fizic pentru a vă adăposti. Nu încercați să continuați experiența sub pretextul că este una nouă, originală, și vă incită curiozitatea; încercați să reveniți în corpul vostru cât mai repede posibil.

Dacă vă pregătiți de-a lungul anilor, veghind mai ales asupra purității: puritatea hranei, a gândurilor, a sentimentelor, și practicând numeroase exerciții pentru a vă domina, a vă stăpâni, poate că sufletul vostru va reuși într-o bună zi, să se detașeze de corpul fizic și să străbată spațiul fără vreun pericol așa cum va dori. Dar până atunci, să nu vă aventurați în experiențe riscante, cum vă propun tot felul de cărți oculte care, sub pretextul că vă deschid căile invizibilului, sunt în realitate cărți foarte periculoase. Dacă doriți să faceți exerciții ce vă pregătesc să vă dedublați într-o zi, eu vă pot oferi unul complet inofensiv.

De pildă, în anumite zile în care cerul este mai întunecat, mai cețos, împingându-vă la somn, în loc să încercați să vă concentrați sau să meditați – ceea ce este inutil, fiindcă nu veți reuși, în lipsa

condițiilor favorabile – încercați să vă opriți gândul și să vă lăsați sufletul să se desfășoare în spațiu, imaginându-vă că el va întâlni Sufletul Universal și că va fuziona cu el. La întoarcere, el vă va înfățișa câteva imagini din regiunile pe care le-a contemplat. Dar să nu uitați că de voi depinde calitatea celor văzute, de natura și de calitatea dorințelor voastre, a sentimentelor, a gândurilor voastre.

Putem spune că natura viziunii este identică cu cea a visului. Nu este decât o problemă a gradului de conștiință, una corespunzând stării de trezire și cealaltă stării de somn. Vă întrebați ce încredere putem acorda viziunilor și viselor... Și unele și altele reflectă gradul de evoluție al celor care le trăiesc. Visele, viziunile au întotdeauna un sens. La fel, aceia care nu au știut să se detașeze de planul astral inferior vor primi din aceste regiuni tulburi viziunile și visele lor, și evident, nu se pot baza pe ele pentru a avea răspunsuri exacte, o cunoaștere exactă a lucrurilor. Această cunoaștere nu se poate obține decât atunci când omul a reușit să se înalțe până la planul cauzal, budic, atmic.

În orice caz, ideea esențială pe care trebuie să o rețineți din ceea ce v-am spus este aceea că, în caz de pericol, trebuie să știți cum să vă salvați. Să nu rămâneți acolo unde vă simțiți amenințați. Dacă, în timpul lucrării voastre spirituale, simțiți că faceți o experiență periculoasă, fugiți, aceasta fiind singura cale de salvare, totul în natură fiindu-vă exemplu.

Observați o cârțiță care se plimbă prin grădină: dacă o urmăriți, ea se grăbește să se întoarcă sub pământ, fiindcă numai acolo se află la adăpost. Oare cum știe ea că trebuie să se ascundă printr-o gaură pentru a scăpa? La fel, dacă urmăriți un pește, o insectă sau un alt animal, acesta se ascunde fie sub o piatră de mare, fie într-un tufiș, într-o scorbură sau sub vreo frunză. Iar păsările scapă zburând. Cât despre oameni, în funcție de pericolul ce îi amenință, ei încearcă să se salveze într-o pivniță, pe un acoperiș, într-un copac sau chiar pe apă... Dar ei nu fug numai de pericolele fizice, fiindcă și în planul psihic sunt amenințați. Atunci când suntem urmăriți în lumea astrală, acolo unde se găsesc monștri și entități răufăcătoare, trebuie să revenim repede în corpul fizic, altfel spus, în vizuina noastră, în adăpostul nostru. Este ceea ce se întâmplă atunci când trăim un coșmar: ne salvăm trezindu-ne deoarece, reintrând în corpul nostru, schimbăm planul

existențial.

Cu siguranță vi s-a întâmplat să aveți coșmaruri și ați putut remarca că cel mai adesea, dacă le întrerupeți brusc, trezindu-vă, vă simțeți ușurați aflându-vă la voi acasă, în pat, la adăpost. Și atunci v-ați spus: „Din fericire nu a fost decât un vis!” În realitate, adevăratul adăpost, nu a fost nici patul vostru, nici camera voastră, ci corpul vostru fizic. Iar trezirea bruscă a fost provocată de faptul că în subconștient ați știut că, pentru a vă apăra de ființe și forțe ostile ale planului astral, trebuie să intrați rapid în corpul vostru care este ca o fortăreață în care vă puteți refugia. Dacă ați fi rămas în planul astral, ați fi fost la bunul plac al dușmanilor. Dar părăsind acest plan, v-ați regăsit în corpul vostru fizic care este dens, solid și așa ați scăpat. Spiritele nu au acces în toate planurile, ele sunt create pentru a trăi și a acționa într-un anumit plan. Entitățile planului astral nu ne pot urmări peste tot; dacă știm să schimbăm planul, suntem salvați, și de altfel această abilitate de a schimba planurile face din om o ființă superioară.

Într-o zi, sunteți supărați, descurajați, aveți impresia că întreaga lume este împotriva voastră... Dar dintr-odată adormiți, adică urcați în lumea cealaltă, și atunci când vă treziți, simțiți că totul s-a schimbat. Ce s-a întâmplat? Ați fugit, pur și simplu, iar aceia care v-au urmărit nu au putut ține pasul cu voi. Dacă sunteți persecutați în planul fizic, puteți scăpa în planul astral, iar dacă sunteți urmăriți în planul astral, aveți mereu posibilitatea de a reveni în corpul vostru.

Veți scăpa de multă suferință dacă veți ști să schimbați regiunea. Dacă simțiți tristețe, descurajare, încercați să mergeți acolo unde scăpați de ele. Dacă tulburările voastre se află în intelect, îndreptați-vă spre inimă. Dacă sunteți urmăriți în același timp și în intelect și în inimă, urcați în suflet. Dacă sunteți urmăriți și în suflet, refugiați-vă în spirit; nimic nu vă mai poate atinge în spirit.

Articol XVIII. Cap. 18 – Sursele inspirației

Imaginați-vă că trebuie să vă adresați unui public: cele mai bune condiții sunt îndeplinite, v-ați pregătit discursul, sala este minunată, totul este impecabil. Vorbiți, vorbiți, dar simțiți că nu aveți niciun efect asupra auditorilor, lipsește ceva, nu știți ce... Dar uneori, iată că o forță, un curent pune stăpânire pe voi: nu mai aveți nevoie nici să citiți hârtia pregătită dinainte, ideile, cuvintele vă vin în mod natural, sunetul vocii voastre și gesturile vă devin extraordinar de expresive și ridicați sala

în picioare. Ei da, sunt lucruri care se întâmplă... Și chiar dacă nu ai avut niciodată ocazia să vorbești în public, ai putut face totuși aceeași experiență vorbind cu prietenii: dintr-odată, vă simțiți purtați ca și cum ați fi fost înțepați de o muscă... celestă!... și sunteți uimiți voi înșivă să simțiți cum totul devine ușor; ca și cum ar fi fost o altă ființă decât voi, o ființă mai înțeleaptă, mai luminoasă care se exprima.

Evident, artiștii, actorii, muzicienii sunt aceia care trăiesc mai degrabă acest gen de experiență. Fiindcă unui artist nu îi este de ajuns, de pildă, să își cunoască rolul, partitura pe de rost; el poate juca bine, impecabil, dar atât timp cât nu este atins de această putere necunoscută, inspirația, nimic nu emană din el, nicio strălucire, nicio lumină, niciun parfum iar publicul rămâne rece, nu este impresionat.

Toți aceia pe care îi numim genii sunt ființe care ajung mai repede, mai firesc decât celelalte sub influența acestei forțe psihice superioare: inspirația. Fiecare ființă umană posedă într-o mai mare sau mai mică măsură această capacitate de a primi inspirația. Fie pentru a-și mărturisi iubirea celui sau celei iubite... sau dimpotrivă, contrariul, fiindcă acesta apare deopotrivă: să se piardă, să se bâlbâie, să tremure, să nu mai știe ce să spună, să se blocheze complet.

În realitate, omul, redus la singurele sale resurse, nu este atât de capabil să producă creații geniale, trebuie să apeleze la o altă natură din sine sa pentru a intra în legătură cu lumea sufletului și a spiritului de unde vin forța, lumina, frumusețea.

Este important deci să cunoaștem condițiile favorabile inspirației, condiții din planul fizic, dar și cele din planul astral și cel mental. Fiindcă inspirația nu vă vizitează întâmplător.

Veți spune că vi se întâmplă să aveți inspirații în circumstanțe, în locuri sau poziții neverosimile. Da, este adevărat, se poate întâmpla. Puteți să reuniți de asemenea toate condițiile materiale ideale pentru a primi inspirația și totuși să nu primiți nimic. Inspirația nu vine neapărat fiindcă v-ați așezat în poziția lotusului, cu ochii închiși în mijlocul norilor de tămâie. Nu despre aceste condiții vă vorbesc. Prima condiție pentru inspirație este modul de viață. Modul de a trăi este acela care pregătește inspirația.

Nu trebuie să ne imaginăm că primim inspirația dacă ne lăsăm ghidați de orice lucru, dacă nu veghem la puritatea gândurilor, a sentimentelor și a faptelor noastre. Bineînțeles, inspirația vine așa,

dintr-odată, uneori chiar în momentul în care ne așteptăm mai puțin, dar vine numai la aceia care, într-un fel sau altul, sunt pregătiți să o primească. Nimic nu vine întâmplător, nici ceea ce este bun, nici ceea ce este rău. Cineva se crede sănătos și iată-l într-o zi doborât de o criză cardiacă. Nici acest fapt nu este întâmplător. La fel cum un pod sau o casă nu se dărmă întâmplător, nicio avalanșă nu se declanșează întâmplător, nimic în viață nu este întâmplător, chiar dacă niciun indiciu aparent nu ne previne.

Acum, bineînțeles, există tot felul de mijloace de a provoca inspirația: alcoolul, drogul... dar în realitate, aici este vorba mai degrabă despre excitație decât despre inspirație. Atunci când vorbesc despre inspirație, înțeleg numai forțe, curenți, entități, pe care datorită lucrării sale, a aspirațiilor sale înalte, omul a reușit să le atragă la el de foarte sus. Acești curenți, aceste entități care se întretaie prin centrii săi mentali caută să se exprime, și astfel s-au născut toate capodoperele gândirii și artei. Dar nu alcoolul, și nici drogul sunt cele care atrag sclipirea inspirației.

De altfel, nu pentru faptul că un om este străbătut de un curent psihic foarte puternic ce acționează ca un magnet asupra unui public sau a unui auditor, putem spune că este cu adevărat „inspirat”, fiindcă pentru a vorbi despre inspirație în mod esențial, trebuie să aflăm originea, locul în care ea își găsește izvorul. Să luăm exemplul de mai sus: cuvântul. Un om nu poate fi considerat inspirat prin faptul că poate atrage mulțimile ținându-le sub controlul său, el nu este cu adevărat inspirat în sensul în care Inițiații înțeleg inspirația. De câte ori nu am văzut acest lucru la anumiți oameni politici! Nu putem nega că aceștia posedă un har, dar acest har nu este decât extensia, amplificarea anumitor forțe și energii psihice care sunt deseori de natură inferioară. Sunt sentimente obișnuite, gânduri obișnuite, exprimate însă cu mai multă intensitate. Intensitatea este deci aceea care a crescut, cantitatea, și nu calitatea. Or, adevărata inspirație subînțelege calitatea, în ea intră elementele cele mai pure, mai subtile. Adevărata inspirație este inspirația divină.

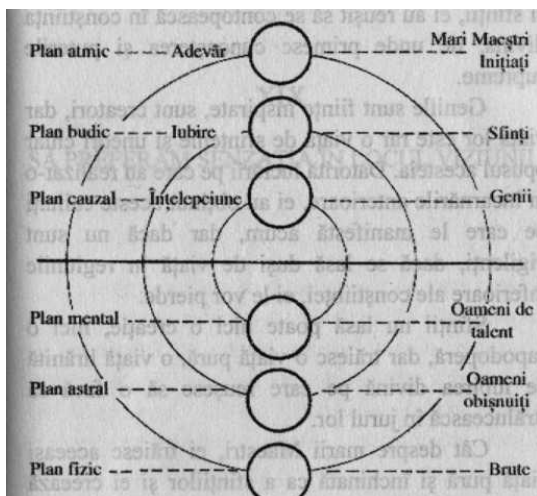
De aceea nu trebuie nici să confundăm inspirația cu anumite forme de delir mistic. Acela care intră cu adevărat în contact cu Cerul nu poate să primească decât curenți de lumină, de armonie și de pace. Toți aceia care se pretind inspirați de Cer, care gesticulează în toate

direcțiile dându-și ochii peste cap și ținând discursuri excesive sau incoerente, sau care rămân împietriți ore întregi într-o postură ce imită extazul, sunt niște dezechilibrați, niște bolnavi. Chiar dacă vorbesc despre Cer, despre Duhul Sfânt, despre îngeri, arhangheli, în realitate ei sunt bolnavi, acest lucru observându-se în toate modalitățile în care acționează. Ei cred că intră în comunicare cu lumea divină, când de fapt, lipsiți de disciplină, de lipsa unei lucrări interioare, nu au reușit să se lege decât cu regiunile subterane ale planului astral: de aici, ei au primit, bineînțeles, mesaje și ordine, dar mesaje și ordine de care ar fi fost mai bine să se teamă.

Și Platon a studiat aceste probleme ale inspirației când a vorbit despre patru forme de „manie” sau de „delir”. Ele sunt: delirul protetic, ca acela al Pityei din Delfi, acela al sibilelor... În stare normală, ele nu știu nimic, nu pot spune nimic. Dar când zeii pun stăpânire pe ele, profetizează și dau avertismente. Delirul terapeutic care permite găsirea unor rituri de purificare și rugăciuni ce eliberează de boli și de nefericiri, atât personale cât și colective. Delirul creator prin care muzele îi inspiră pe muzicieni, pe poeți și pe toți artiștii în general. În sfârșit, delirul iubirii, inspirat de frumusețea unui chip sau a unui corp perfect. Bineînțeles, trebuie să înțelegem că aceste cuvinte „manie” sau „delir” nu au la Platon sensul care li se dă astăzi. Uneori avem ocazia în viața cotidiană să întâlnim oameni care au manii sau care delirează, dar din păcate nu în sensul lui Platon!

Pentru a putea spune cu adevărat despre cineva că este inspirat, trebuie ca el să fi putut dezvolta corpurile sale superioare pentru a intra în legătură cu entitățile și curenții planului cauzal, ai planului budic și ai planului atmic.

Într-o altă conferință, v-am explicat că aceia care s-au ridicat până la planul cauzal sunt geniile; aceia care s-au ridicat până la planul budic sunt sfinții; în sfârșit, aceia care au reușit să ajungă în vârf, adică până la planul atmic, sunt marii Maeștri.

Un geniu este deci o ființă care a reușit să atingă planul cauzal, adică planul mental superior, și în funcție de înclinațiile care le posedă, el va primi din această regiune elemente care să îi permită să facă descoperiri în domeniul științei, al gândirii sau să devină creator în domeniul artei. Sfântul este o ființă care s-a ridicat până la planul budic, el se împărtășește din iubirea Domnului și știe să o exprime în jurul său. Cât despre marii Maestri care au mers chiar mai departe decât geniile și sfinții, ei au reușit să se contopească în conștiința divină, de unde primesc cunoașterea și puterile supreme.

Geniile sunt ființe inspirate, sunt creatori, dar viața lor este rar o viață de sfințenie și uneori chiar opusul acesteia. Datorită lucrării pe care au realizat-o în încarnările anterioare, ei au obținut aceste calități pe care le manifestă acum, dar dacă nu sunt vigilenți, dacă se lasă duși de viață în regiunile inferioare ale conștiinței, ei le vor pierde.

Sfinții nu lasă poate nicio creație, nicio capodoperă, dar trăiesc o viață pură, o viață hrănită de iubirea divină pe care reușesc să o facă să strălucească în jurul lor.

Cât despre marii Maestri, ei trăiesc aceeași viață pură și închinată ca a sfinților și ei creează asemenea geniilor. Diferența este că, în creația lor nu găsim nici poeme, nici simfonii, nici tablouri; ceea ce ei doresc să creeze, este o nouă umanitate și lucrând cu răbdare, neobosit asupra inimii, a intelectului, a sufletului și a spiritului oamenilor, ei le permit acestora să progreseze încet-încet pe calea evoluției.

Articol XIX. Cap. 19 – Să preferăm senzația în locul viziunii

Puțini oameni sunt conștienți de pericolele la care se supun dacă doresc să dezvolte clarviziunea. Ei se aruncă orbește în acest domeniu, pentru că este ceva nou, original. Da, este atât de interesant să te aventurezi într-un domeniu închis pentru majoritatea oamenilor, pentru a putea vedea ceea ce alții nu văd! Din păcate pentru acești imprudenți, ei nu trebuie să caute mult pentru a găsi tot felul de indivizi și cărți care să le ofere mijloacele de a-și satisface curiozitatea.

Este adevărat, nu putem nega, există multe metode pentru a dezvolta clarvederea, dar acesta nu constituie un motiv pentru a dori să le aplicăm fără discernământ. De exemplu, unii doresc să învețe să se dedubleze, dar nu știu că, dacă nu sunt pregătiți, în timp ce se află în afara corpului lor, alte spirite vor pătrunde în ei și vor pune stăpânire pe ființa lor; ei nu vor mai fi stăpâni la ei acasă și vor urma tot felul de complicații și de tulburări.

Alții doresc să lucreze asupra chakrelor, făcând exerciții de concentrare și de respirație prelungite. Bineînțeles, aceste exerciții vor da rezultate, dar oare ce rezultate? Dacă doriți să vă deschideți chakrele fără să fi făcut în prealabil studii și o lucrare adecvată, acest lucru se va întoarce împotriva voastră. Este ca și cum ați da unui copil chibrituri, ce ar putea provoca cu ele? Un incendiu. Ei bine, trebuie să știți că forța Kundalini, pe care trebuie să o activăm pentru a deschide chakrele, este un foc adevărat, iar acela care nu a lucrat în prealabil asupra purității și a stăpânirii de sine, riscă să vadă focul Kundalini declanșându-se și distrugând totul în ființa sa. În timp ce, acela care începe prin a lucra asupra purității, a stăpânirii de sine, lucrează indirect și asupra chakrelor sale, care se trezesc și funcționează fără niciun pericol pentru el.

Calea pe care v-o indic este întotdeauna cea mai bună și cea mai sigură. Dacă, în ciuda argumentelor pe care nu conțin să vi le prezint, doriți să urmați o altă cale, urmați-o, dar cu atât mai rău pentru voi: veți vedea dacă, fără a învăța să vă dominați dorințele și tendințele inferioare, veți face cu adevărat o lucrare asupra chakrelor voastre și vă veți dezvolta Ajna chakra care este centrul clarvederii! Veți obține poate o anumită clarvedere, dar ceea ce veți vedea va fi infernul.

Oare ce vă închipuiți că vede un clarvăzător atunci când privește

în jurul lui? Cerul, îngerii? Din păcate, nu. El vede lăcomia, poftele nemăsurate ale oamenilor, proiectele criminale pe care aceștia le au în minte, ura din inimi, pericolele care îi așteaptă, și este îngrozitor să avem tot timpul sub priviri lucruri asemănătoare. Deseori, clarvăzătorii sunt ființele cele mai nefericite. Câți nu strigă și spun: „Doamne, eliberează-mă de acest har pe care Tu mi l-ai dat, căci nu văd în jur decât lucruri îngrozitoare, sufăr prea mult”.

Iar voi, ce credeți că veți face? Vă gândiți că puteți rezista? Nu, dacă ați reușit să dezvoltați clarvederea fără a dezvolta în voi, iubirea, bunătatea, forța, stăpânirea de sine, veți regreta timpul în care nu vedeți nimic, căci și dacă trăiați în iluzii, era de mii de ori de preferat. Din contră, dacă ați învins multe slăbiciuni în voi, dacă sunteți pregătiți, purificați, dacă știți să vă stăpâniți și dacă aveți multă iubire pentru oameni, atunci când veți dori să vedeți răul (fiindcă este imposibil să nu îl vedeți), datorită iubirii voastre, a curajului vostru, a stăpânirii de sine, nu veți tremura, nu veți fi nici speriați, nici disperați, și veți putea chiar trimite un ajutor prin intermediul gândului.

Să nu vă grăbiți să deveniți clarvăzători, pentru că vă veți îndrepta spre mari supărări și veți avea chiar un profund dezgust de a trăi printre oameni. Ceea ce desigur nu este de dorit. Cum nu este de dorit să avem un miros prea dezvoltat; din fericire, acesta este la om unul dintre simțurile cele mai rudimentare, altfel oamenii nu se vor mai putea suporta reciproc, atâtea mirosuri neplăcute propagându-se datorită felului lor de a se hrăni, de a trăi și de a gândi.

Atât timp cât nu suntem pregătiți să ne dominăm dezgustul sau temerile, nu trebuie să căutăm să vedem. De altfel, ne întrebăm de ce anumite persoane vor atât de mult să „vadă” ca și cum aceasta ar constitui o culme a vieții spirituale. Ce este extraordinar în a vedea câștiguri de bani, falimente, viitoarele căsătorii, divorțuri, dușmani, prieteni, boli? Sunt întotdeauna aceleași slăbiciuni umane, de ce să dezvoltăm alte calități pentru a vedea toate acestea? Nu credeți că vedeți destule lucruri de acest gen cu ochii fizici, nu-i așa? De câte ori nu suntem obosiți, scârbiți de tot ceea ce intră în raza noastră vizuală. Atunci, de ce doriți să vedeți mai mult, ca să fiți zdrobiți, bolnavi? Este inteligent? A vedea, a vedea... dar ce să vedem? Aici este problema. Spuneți-vă că această clarvedere vă împiedică să evoluati, dacă ați dezvolta-o înainte de termen, adică înainte de a vă dezvolta calitățile

care să vă permită să faceți ceva folositor cu ceea ce vedeți. Nu este de ajuns să vedeți, trebuie să fiți capabili să sesizați și să înțelegeți ceea ce vă dezvăluie Cerul, dar și să înfrunțați și să suportați viziunile infernului.

Eu am înțeles demult că dezvoltarea clarvederii nu îmi aducea mare lucru, din contră, și nu am făcut nimic pentru a o dezvolta. De aceea nu văd nimic, dar simt; eu nu văd culorile, curenții, entitățile, dar le simt. Prefer să nu încerc să văd nimic, ci doar să lucrez zilnic pentru a simți Cerul, să simt zilnic prezența a ceva frumos, intens.

Există o calitate mult mai puternică decât viziunea, aceasta este senzația. Da, fiindcă adevărata realitate pentru om este ceea ce el simte; restul, realitatea exterioară, numai Dumnezeu poate ști dacă este o realitate pentru el! Dacă cineva suferă pentru că se consideră persecutat, urmărit, spuneți-i că este o iluzie! Chiar dacă nimeni nu îl persecută, senzația lui de a fi persecutat nu este o iluzie. Iar atunci când, în mijlocul celor mai vitrege condiții, unele ființe reușesc să trăiască extaze, iluminări, cum am putea să le convingem că nu este adevărat? Suferința sau bucuria pe care omul o simte sunt poate singurele lucruri de care el nu se îndoiește. El se poate îndoii de ceea ce vede, de ceea ce aude, de ceea ce atinge, dar de ceea ce simte nu se poate îndoii. Orice ar face, această senzație interioară va fi mereu pentru el mult mai importantă decât viziunea. Datorită senzației, el se află în inima lucrurilor, le atinge, le trăiește.

Există atâtea oameni care nu simt nimic în fața a ceea ce văd! Ei văd un răsărit de soare, care este unul dintre cele mai frumoase spectacole ale naturii, și nu resimt nimic. Atunci la ce le folosește să vadă? La ce v-ar folosi să vedeți Cerul deschizându-se în fața voastră, dacă nu simțiți această splendoare? În timp ce, dacă simțiți Cerul, este ca și cum el s-ar afla în voi și nu mai aveți nevoie să îl vedeți. Este deci mult mai important să ne educăm sensibilitatea față de lumea divină decât să dezvoltăm clarvederea. Cea mai mare realitate este atunci când simțiți Cerul, când simțiți pacea, când simțiți bucuria, puritatea. Atunci, ce mai aveți de cerut în plus?

Trebuie să înțelegeți: tot ceea ce vedem, tot ceea ce atingem și credem că avem aproape de noi se află deja departe de noi. Numai ceea ce este în noi este aproape de noi. De aceea adevărata clarvedere se află în senzația interioară, profundă, și nu în viziunea a ceva exterior

nouă.

Credeți-mă, eu nu doresc să vă împiedic să vă dezvoltăți în toate domeniile, să obțineți clarvederea, puterea de a vindeca, de a profetiza, de a comanda elementelor sau chiar de a transforma plumbul în aur, dacă sunteți capabili. Eu nu mă împotrivesc. Eu lucrez tocmai pentru ca voi să evoluăți cât mai mult, dar nu așa cum vă doriți sau vă așteptați, nu așa cum ați citit în anumite lucrări vechi sau recente care sunt foarte periculoase. Eu știu că filosofia pe care v-o aduc nu va fi nici plăcută, nici îmbietoare pentru voi, dar dacă o luați în serios și o aplicați, rezultatele vor fi divine. Iată ceea ce nu puteți încă înțelege. Pentru că sunteți mânați să iubiți atâtea lucruri, cu excepția a ceea ce este esențial. Or, esențial este să învățați să trăiți. Numai după aceea ne putem permite să dezvoltăm una sau alta dintre calități, să devenim vindecători, clarvăzători, astrologi, cabaliști, alchimисти etc. Atât timp cât problema vieții, „cum să trăim”, nu este rezolvată, veți fi expuși la toate pericolele, orice ați face.

Aș mai dori să vă spun ceva, înainte de a încheia. Clarvederea este un har pe care anumite persoane îl pot primi așa cum altele primesc o înzestrare pentru muzică sau matematică. Dacă ați primit acest har, încercați deci să îl protejați, pentru ca el să vă poată folosi ca să vă apropiați întotdeauna de Cer. Pentru a-l proteja, trebuie să lucrați neîncetat asupra purității: puritatea în gânduri, în sentimente, în fapte.

Dar ca să-l puteți proteja, este preferabil să vorbiți despre el cât mai puțin în jurul vostru. Să nu povestiți nimănui că vi s-a făcut această favoare de a intra în contact cu lumea divină, de a comunica cu entitățile luminoase sau chiar de a le vedea. Mai întâi există pericolul de a fi înțeleși greșit iar unii vă vor considera chiar niște smintiți. Trăiți această viață divină și nu spuneți nimic. De ce să o povestiți? Profitați de aceste binecuvântări, distribuiți în jurul vostru tot ceea ce ea revarsă, dar fără ca cineva să afle de unde vin toate acestea.

Celălalt motiv pentru a nu vorbi, este acela că, din ziua în care oamenii află că o ființă posedă un har al clarvederii, ei o vor asalta cu tot felul de cereri, de la cele mai prozaice până la cele mai criminale. Da, bărbați, femei care vor dori să știe dacă vor deveni deputați sau miniștri, dacă soțul sau soția îi înșală, dacă trebuie să își schimbe țara pentru a câștiga mai mulți bani, dacă vor putea scăpa repede de un

rival sau de o rivală, dacă moartea unui părinte îi va pune rapid în posesia unei mari moșteniri etc. Ce s-ar întâmpla cu voi într-o asemenea situație? Când unii și alții vă vor ține fără încetare la nivelul preocupărilor lor cele mai obișnuite, credeți oare că vă veți putea smulge adesea din acestea pentru a simți Cerul? Din păcate, nu, și veți ajunge să vă pierdeți lumina, inspirația, tot ceea ce dădea un sens vieții voastre. Deci, trebuie să vă protejați această calitate care este un har al Cerului, putându-i ajuta în liniște pe ceilalți mai bine decât făcându-le tot felul de revelații despre succesele, iubirile sau moștenirile lor.

Este timpul ca oamenii să înțeleagă ceea ce reprezintă cu adevărat o Școală Inițiativă. Prea mulți își închipuie că vor obține aici clarvederea, puteri magice și tot felul de capacități fantastice care să le permită să își satisfacă dorințele și ambițiile. Nu, adevăratul motiv de a te afla într-o Școală Inițiativă este acela de a-i antrena pe oameni într-o lucrare continuă pentru realizarea împărăției lui Dumnezeu pe pământ, adică a fraternității printre oameni. Pentru a realiza această lucrare, nu aveți nevoie să fiți clarvăzători, nici să posedați puteri extraordinare: aveți nevoie numai să deveniți mai înțelepți, mai puri, mai generoși, mai dezinteresați și mai stăpâni pe voi înșivă.

CUPRINS

Cap. 1 – Vizibilul și invizibilul 1

Cap. 2 – Viziunea limitată a intelectului, viziunea infinită a intuiției 3

Cap. 3 – Accesul la lumea invizibilă: de la Iesod la Tiferet 3

Cap. 4 – Clarvederea: activitate și receptivitate 3

Cap. 5 – Trebuie să îi consultăm pe clarvăzători? 3

Cap. 6 – Iubiți și ochii vi se vor deschide 3

Cap. 7 – Mesajele cerului 3

Cap. 8 – Lumina vizibilă și lumina invizibilă: svetlina și videlina

3

Cap. 9 – Gradele superioare ale clarvederii 3

Cap. 10 – Ochiul spiritual 3

Cap. 11 – Chipul Domnului 3

Cap. 12 – Adevărata oglindă magică: sufletul universal 3

Cap. 13 – Vis și realitate 3

Cap. 14 – Somnul, imagine a morții 3

Cap. 15 – Protecția în timpul somnului 3

- Cap. 16 – Călătoriile sufletului în timpul somnului 3
- Cap. 18 – Adăpost fizic și adăposturi psihice 3
- Cap. 18 – Sursele inspirației 3
- Cap. 19 – Să preferăm senzația în locul viziunii 3